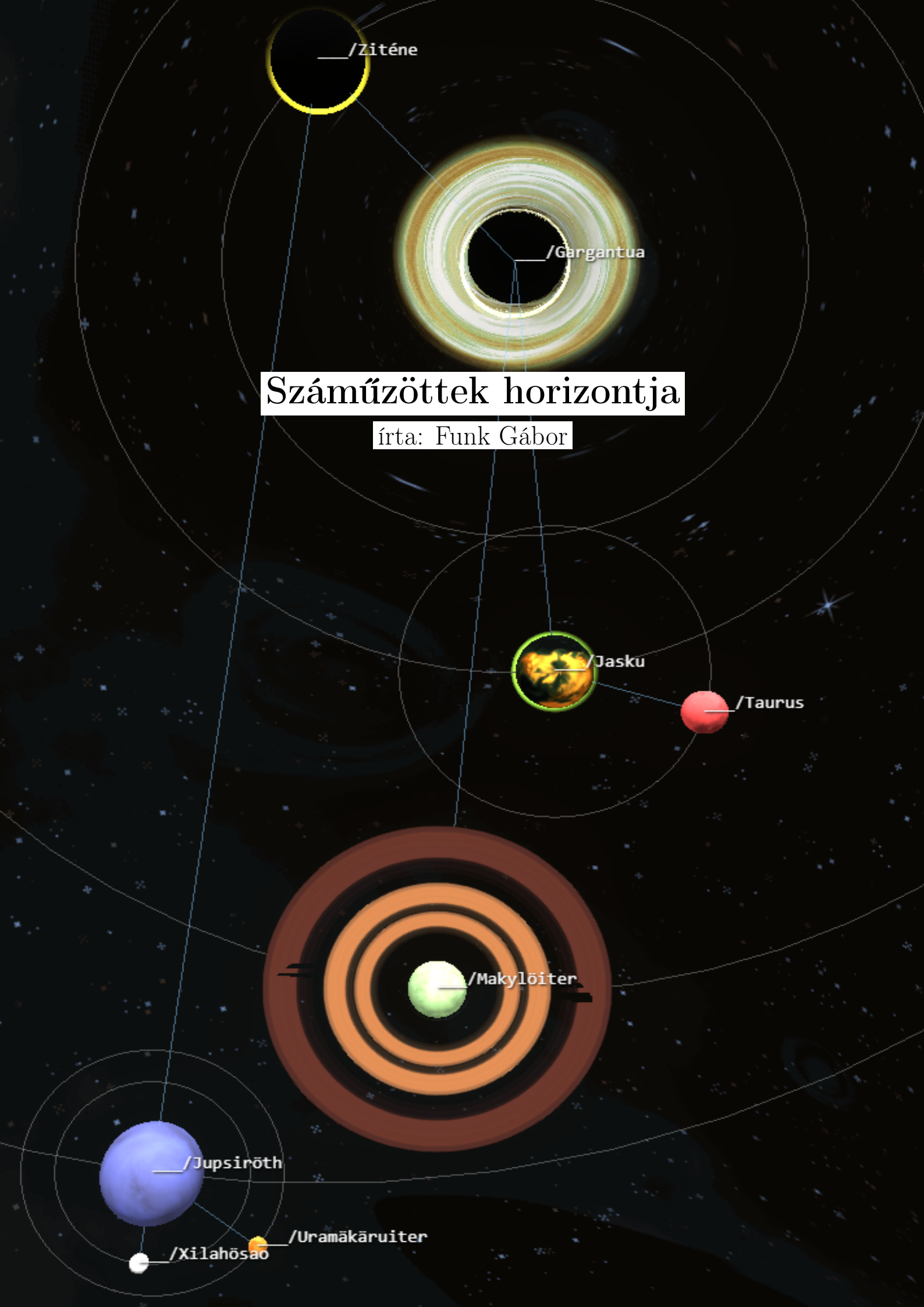

Száműzöttek horizontja

írta: Funk Gábor

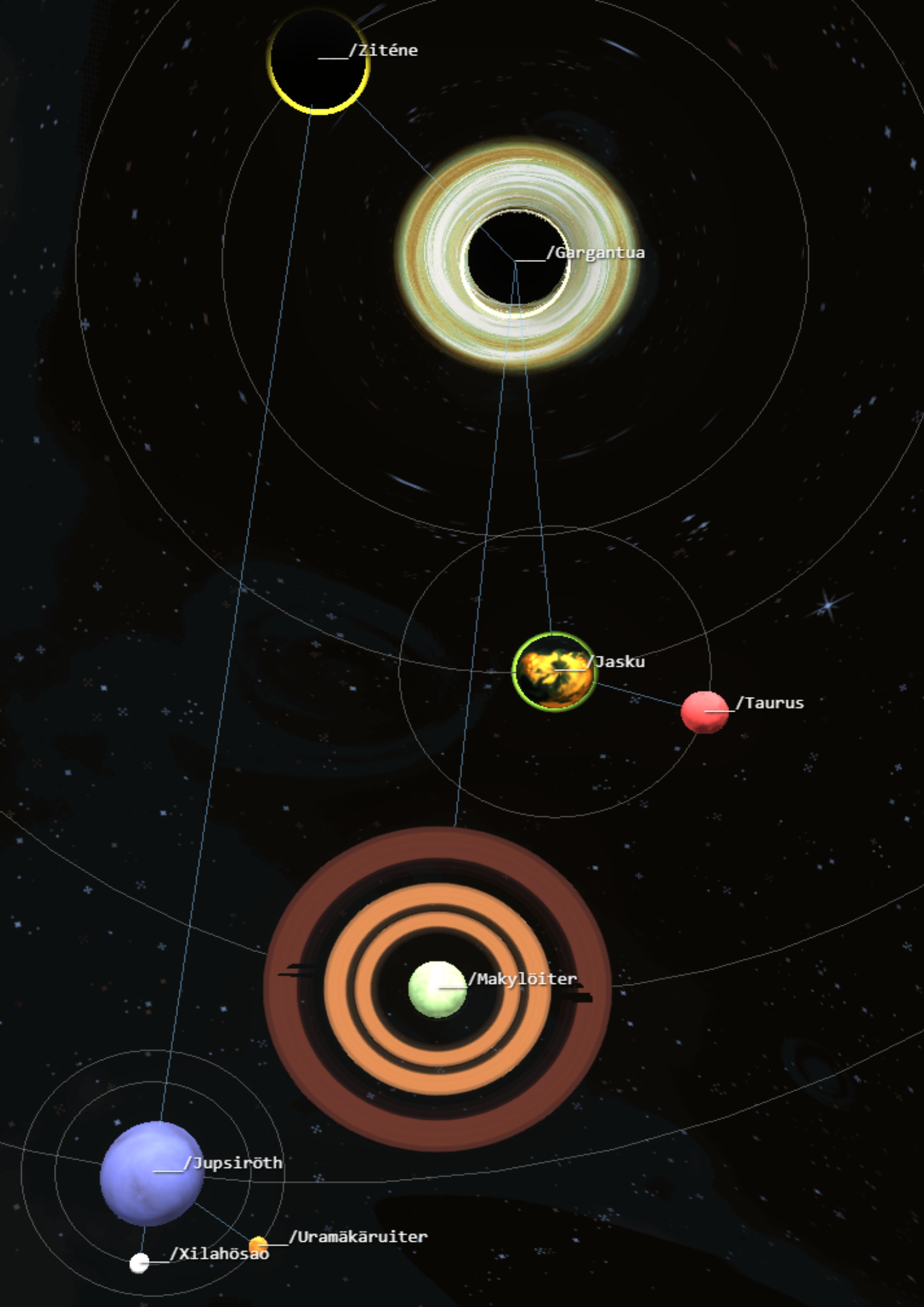
Előszó

Szia Marci. Boldog születésnapot kívánok. Remélem, hogy jól tellik. Gondolkoztam, hogy mit adjak neked aztán rájöttem, hogy könyvet még nem adtam senkinek így meg is született ez az ajándék. Habár nincs sok tapasztalatom a könyvek írásába, remélem elfogadsz tőlem egy fantasyt ami egyben egy társadalomkritika is. Olyhol lehet, hogy kicsit Kojimás vagy szűk szavú lesz de ez ne állítson meg, hogy azokat a részeket a saját elképzeléssel egészítsd ki.

Tartalomjegyzék

Előszó	2
0.1. Térképek	3
1. A kezdetek kezdete	8
2. A titokzatos rend	11
3. Elhívás	14
4. Indulás	19
5. Közös ellenség	21
6. A mentőakció	23
7. Meghasonlás	25
8. A csendes város	28
9. Rég nem látott barát	31
10.Rártár Rár banditái	34
11.A nyugati szél	37
12.A rég feledett hon	40
13.Három sereg	44
14.Megosztott csapat	47
15.Visszatérés	49

0.1. Térképek

___/Ziténe

___/Gargantua

___/Jasku

___/Taurus

___/Makylöiter

___/Jupsiröth

___/Xilahösao

___/Uramäkärüter

HRAAGNEELF

TAVRUSZ TÉRKÉPE

FELSŐBÁNYA

ÖRÖSBÁNYA

VÖRÖSBÁNYA

ÉRCESBÁNYA

ÉSZAKEGYHÁZAI
BÁNYA

ÉLSŐBÁNYA

TÖR-MALAG

1. fejezet

A kezdetek kezdete

Volt egyszer messze tőlünk egy bolygó. Nem, ez nem igaz: két bolygó. A nagyobb, melyen az emberek elsőre kifejlődtek, Jaszkunak hívták. Jaszku északi területén nagy fenyőerdők és hegységek vonultak. Északi részét fjordok borították végig amerre a szem ellátott és valamennyi folyó arra futott ki. Északról a Veres óceán határolta a kontinenst. A parton volt Torag népe, akik a legigazságosabb nép volt a földön. Számtalan bányájuk volt és rengeteg ércük, mely nagyon keresett volt más királyságok által is. Nagy erődjeikről és magas falaikról lehetett megismerni őket. Minden bányát erőddé alakítottak. Egy nap egy kisebb különítmény délebbre vándorolt annak a reményében, hogy egy új bányát nyissanak. A csapat 4 éven keresztül vándorolt hegyeken, tengereken és sivatagos pusztákon át délre, amíg rá nem bukkantak egy morbid és számukra még új épületre a sivatag közepén. Egy hegycsúcs, amely négyszögesen olyan szabályos volt, hogy azt a természet nem alkothatta. Olyan erős anyagból, hogy azt ember nem építhette. A különítmény itt alapította meg az új déli városukat, hiszen ennél jobb területbe már nem bíztak, hogy találjanak.

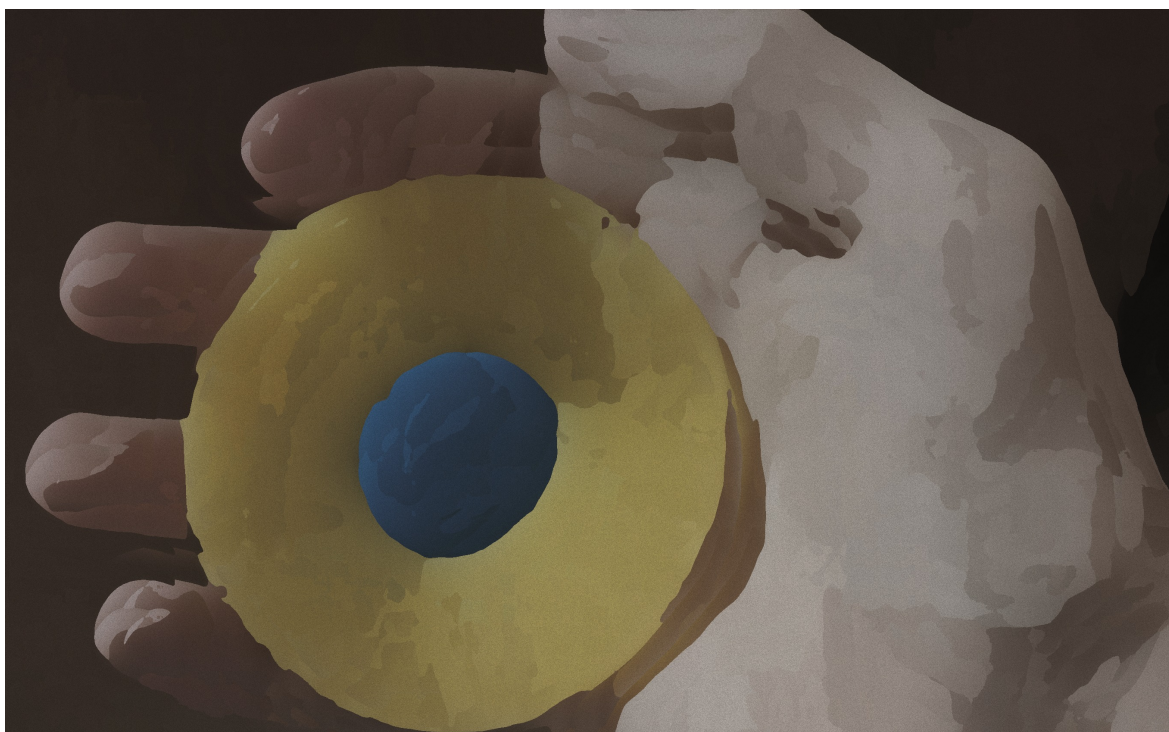
Amikor felfedezték ennek az épületnek a belsejét, találtak egy kaput, amelynek a közepén az újonnan szerzett épületet lehetett látni a magasból. A telepések nem tudták felfogni, hogy mit jelent ez de tudósaik idővel rájöttek a kapu titkára. A kapuban lévő kép egyenesen a Tauruszról jött, amely egy kisebb bolygó Jaszkuhoz közel. Úgy vélték, ez az egyetlen magyarázat. A kapuba később belépve a telepések valóban ráláttak a szülőbolygójukra, sőt, amikor körülnéztek az új terepen, a déli építményük képmását találták meg. A terep, melyen jártak végig sziklás volt, ércekkel tele, vassal;arannyal;gyémánttal és még minden más pirit fajtát és drágakövet találtak. Nem kellett nagyon keresniük, hiszen már a felszínen is rengetek ércet leltek.

Hírt vittek erről az akkori királyuknak, hogy megtalálták a bányák bányáját, melyben annyi érc van amennyi az egész királyság összes bányájában lehet. A királyság tudósai arra is rájöttek, hogy az a két épület valahogyan össze van láncolva a két bolygó között, egy tér kapu, ha úgy tetszik. A kutatók nem tudván mi okozza a jelenséget, elnevezték a kaput 'égi lánc'-nak. Torag királya engedélyt adott egy új kolónia nyitására, melynek területe kiterjedt a déli vidékre, ahol a lánc egyik pontját megtalálták és az egész Taurusz bolygóra. Eltelt 160 év és ez a kolónia idővel egy külön királyság lett, melyet Torag királyának fivére uralt, II. Dávid király, Dávidnak fia. Ez a királyság idővel túlnőtte Torag királyságát gazdagságban, de a jó kapcsolat megmaradt közöttük. Ennek a bányának a megalakulása felvirágoztatta az érckereskedelmet és a

kutatásokat. A tudósok és mérnökök sokkal több erőforrást kaptak, hogy nyugalomban el tudják végezni feladataikat.

De a becsvágy a királyság mérnökeit egyre és egyre csak hajtotta. A bányászokat arra rendelték, hogy egyre mélyebbre ássanak, a mérnökök maguk pedig a becsvágytól és hírnévtől fűtve egyre komplexebb és elvontabb kutatásokba fogtak annak érdekében, hogy ők legyenek a legokosabbak és leghíresebbek a kutatás színterén. Tonnányi vasat és acélt pazaroltak el minden egyes kutatásukra, mert úgy vélték, hogy kutatásuknak az adja meg a kellő bizalmat. Megtehették ezt a pazarló életstílust, mert rengeteg érc volt az újonnan felfedezett bolygón, annyi, hogy ezek a költségek nem rengették meg a bányászatot.

Egy nap a bányászok egy különös tárgyra találtak a bolygó mélyében: egy aranyban színekben virító talizmánra. A mélyben találták de hibátlan állapotban volt. A fényt ezer sugárra törte szét, ha fénybe tették.

1.1. ábra. A tiltott tudás talizmánja.

A kutatók tanulmányozás után rájöttek, hogy ennek a talizmánnak olyan képességei vannak, ami még a félkegyelműt is hatalmassá teszi. Aki csak hordta, annak lelassult az öregedése és a logikus gondolkodása úgy megerősödött, hogy első olvasásra is megértette akár a legbonyolultabb kutatási munkákat. Egy belső viszály is kialakult a tudósok és mérnökök között, hogy kié legyen de végül úgy gondolták, hogy a legigazságosabb az lenne, ha mindig a király birtokolná ezt a mágikus tárgyat. Így került a talizmán II. Dávid király, a bölcs nyakába, aki bölcsen és áthatóan kormányozta a királyságát és folytatta a nagy hatásfokú kereskedelmet a külvilággal. Elteltek évtizedek és a királyság egyre csak virágzott. Tivadar herceg megszületett, Dávid fia és már belépett a serdülő korba amikor megváltozott a királyság sorsa. Figyelmeztették a királyt, hogy

a kapzsiság és a hatalomvágy előbb-utóbb lehet, hogy az istenek haragját hívja maga után és lehet, hogy a királyságot elpusztítják mert a tiltott bolygóra mentek fel de mivel ezek csak mendemondák voltak a király nem törődött az ilyesmivel.

Egy nap az égen megjelent egy nagy szürke lény melynek árnyéka gigászi volt. A fél királyságot árnyékba borította. Gyorsan szelte az eget akár egy madár de szárnyai nem mozogtak. A bányákat tüzes és robbanó lövedékekkel bombázta és valamennyi házat szétzúzott a királyságban. Valószínűleg az ércek is vonzották de nem azért jött. Célzottan a király várát és személyét támadta. A talizmán kellett neki, akik túléltek csak ezzel tudták magyarázni a támadást.

1.2. ábra. Egy olajfestmény a szörnyről, ahogyan emlékeztek rá.

A királyság harcosai álig felfegyverezve várták, de megsebesíteni nem tudták a szörnyet. A szörny bőre olyan volt, mint az acél. Se kard se íj nem vihette át. Valamennyiüket lekaszált vagy felégette és a királyt is megölte. A herceg és egy maréknyi túlélőnek sikerült elmenekülnie a mészárlás elől és azok visszamentek Torag királyságába és ott száműzetésbe élték életüket. Amikor híre ment a támadásnak a pogány hit felerősödött és a gazdaság elkezdett hanyatlani a hiányzó importok miatt. Mindenért II. Dávidot okolták, a kapzsiság és a becsvágy miatt. A pogányok úgy hitték, hogy a szörny egy büntetés volt az istenektől amiért a szent bolygót kifosztották. Rengeteg királyságba elterjedt ez a hit és egy okkult törzs egyre több hívőt szerzett. A törzs hite szerint a tudomány minden rossz okozója és emiatt elkezdtek üldözni a mérnököket és tudósokat. Erődjüket az egykori sivatagban épült "égi lánc" bejáratához rakták és azt jól őrizték, hogy a szent helyet senki sem közelíthesse meg. Hitük szerint a szörny még ott alszik a bolygón és amennyiben valaki a tiltott bolygóra utazik akkor az egész emberiségen bosszút fognak állni az istenek.

A herceg megesküdt, hogy ha belehal is de visszaszerzi a királyságát a szörny irányítása alól.

A történet Jaszku egy ilyen baljós korszakában játszódik.

2. fejezet

A titokzatos rend

A történet Csernyén kezdődik, egy hegy melletti faluban. A falu a messzire elterülő búzamezőiről híres és finom kenyerekről. Utazók, turisták már csak a finom kenyérért is szoktak kitérőt tenni a faluba valamelyik pékségbe. Gergely egy ilyen turista látványosságba dolgozott. Gergely egy erős jellemű ember volt mind észben, mind fizikumban. Ha valaki valami hülyeséget kérdezett tőle ő mindig megkérdőjelezte a logikáját és azzal az igazságát annak az állításnak. Messze élt a családjától, akiket viszonylag ritkán látott mivel a város másik oldalán éltek. Egyedül élt és minden házi munkát maga csinált a favágástól a sütésig. Nem foglalkozott a tudománnyal sokat, pedig vágott az esze mint a borotva de nem is nagyon tudta, hogyan kezdje. Nem volt nagyra vágyó: nem utazott közel sem annyit, mint a barátai utaztak. Bár nem volt nagy divat utazni de a város valamennyi lakója már legalább eljutott északabbra a közeli városba. Gergely viszont sosem tette ki a lábát a városból. A városa üldözte az értelmiségieket és azokat akik a tudománnyal foglalkoztak. Ők is bevették a törzs meséjét, hogy mindenért a tudomány a bűnös. Egy nap egy furcsa kopasz alak jött be a pékségbe. A negyvenes éveiben lehetett. Az öltözte nem volt olyan különleges vagy más mint a falubelieké de valahogy mégis más volt: furcsa. Kilenc nagy kenyeret kért az úr, ami elég furcsa volt mert az emberek általában csak 1-2 napra előre vásárolnak péksüteményt. Fizetés után megkérdezte Gergely az urat:

- Lehet, hogy furcsa kérdés lesz de miért pont kilenc kenyeret vettél? Hiszen a táskádat a helyi fonó készítette és abba legfeljebb 7 ilyen kenyér fér el.

Az idegen meglepődve nézett vissza.

- Igazad van, valóban csak 7 kenyér fér bele, mivel a 2 másikat a koldusnak vettem aki az utcán sétál jelenleg is. Egyből távozás után oda akartam adni neki, így kézben vittem volna. De mondd csak: honnan tudtad, hogy 7 fér bele?

- Nem bonyolult dolog - felelte Gergely.

- Hiszen a kenyér hasonlít egy téglára amellyel egyszerű számolni, a kosár pedig egy kockával egyszerűsíthető. 6 kenyér belevér 2 oszlopba egymásra téve, a hetediket pedig a fogó alá be lehet préselni.

- Látom, van geometriai érzéked. Mondd csak, melyik tudományos ágra jársz? - Kérdezte érdeklődve az idegen.

Gergely furcsán nézett rá és válaszába lehetett érezni az elkeseredettség nyomait.

- A tudomány itt már halott. Hát nem tudja? Nincsenek meg az egykor nagy és híres egyetemeink mióta elüldözték a mérnököket és tudósokat.

Az úr nem válaszolt semmit először de elmosolyodott, egy kis idő múlva titokzatosan ezt válaszolta:

- Az, hogy üldöztetésnek lett kitéve a tudomány nem azt jelenti, hogy megszűnt létezni. Látom, hogy ügyes gyerek vagy, ismered a geometriát és matematikai fejjel gondolkodsz. Ha érdekelnek a tudományok csak annyit mondhatok, hogy ma este menj el a városháza előtti kis kunyhóhoz. Annak van egy pince bejárata. Kopogj hármat és az ajtó kinyílik. Ott még nem halt ki a tudás. - Az úr ezek után sietősen távozott.

Gergely azon töprengett, hogy vajon ez megint csak egy csapda-e amit a város állított azoknak akik kíváncsiak a tudomány iránt. Azon gondolkodott, hogy ha odamegy, vajon mit talál. Tényleg érdekelte a logika, matematika és ezek de félt. Félt attól, hogy kiderül. Ha ott valóban a "tudományt" űzik akkor veszélyben lesz és lehet, hogy az üldöztetéseknek is ki lesz téve. Az egész munkaideje alatt ezen agyalt de végül elhatározta magát: megnézi ezt a helyet magának, hátha tanulhat valamit.

Amikor hazaért, még mindig nem tudta elfelejteni az úr szavait: "Ott még nem halt ki a tudás". Tudta mi a teendője. Ha össze volt zavarodva akkor mindig fát vágott. A favágás kikapcsolta és még hasznos is volt. Olykor előfordult, hogy több fát vágott fel a kelletténél. Ilyenkor ezt a fa mennyiséget odaadta a szomszédjainak akik nagyon örültek ennek. Jó barátságot ápolt a szomszédjaival akik a fáért cserébe mindig nagy borjúszeleteket és csirke húsokat adtak neki viszonzásul.

Végül eljött az éjszaka. El kellett jutni a városháza előtti térre, ami nem volt egyszerű mert a polgármester betiltotta a nyolc óra utáni gyülekezéseket és az őrszemek aktívan figyelték az utcákat. Az őrszemek egészen pirkadatig figyelték az utcákat és letartóztattak mindenkit aki ez időtájt kint volt akármilyen okból is. Csak az érsek mehetett ilyen tájt a templomba megkongatni az épület melletti haranglábra felrögzített harangot de más nem lehetett az utcákon csak akkor, ha nyomós oka volt rá. Gergely tudta, hogy mit kockáztat. Ha elkapják vagy észre veszik akkor felelősségre fogják vonni és talán kiderült volna az is, hogy milyen célból volt aznap éjszaka az utcákon. Tudta, hogy ha elkapják akkor kivallatják és bebörtönzik vagy rosszabb, megölik de mégis, valahogyan vonzotta a tudás, a logika és az a remény, hogy tanulhat akadémiai dolgokat. Az úr aki a pékségébe járt valahogy megbízhatónak tűnt. Általában nem szokott emberekre emlékezni a munkából. Persze beszélgetni szokott a vásárlókkal ha muszáj de ilyen élesen nem emlékezett még senkire se, csak a kopasz úrra. A szavaira is emlékszik. Gergelynek az volt az elhívás egy olyan világ felé amely talán több választ tud adni a kíváncsi kérdéseire mint a falubeli "oktatók" akik nem annyira hittek a tudományba.

Nem volt más, amire várt: már döntött. Felvette a köpenyét és bezárta háza ajtaját, hogy senki se vehesse észre, hogy nincs otthon. Amint az útra kijutott, ügyelt arra, hogy ne vegye észre senki. Különösen figyelnie kellett az őrszemekre akik az egykori templom tornyából figyelték az egész város valamennyi utcáját. Az út melletti bokrokban ment ahol csak tehetett. Ügyelt arra, hogy lépéseinek ne legyen a legkisebb hangja sem. Ezt már különösen kigyakorolta. Valahogy neki mindig jól ment a lopakodás. A város belsejébe jutva már könnyebb volt a dolga. Sikátorokon és keskeny utakon keresztül eljutott a főtérre. A főtéren vigyáznia kellett mert ott is őrök álltak, hogy őrizzék az árukat amik ott maradtak a vásárból. Érdekes volt Gergely számára a piac. Sose látta még a sötétben. Napközben szeretett kijönni ide az ebédszünetben.

Szerette nézni a nyugati árusok exotikus porcelán termékeit és az onnan származó csillogó páncélokat és fejszéket de most mást érzett. Csak félelmet. A piaci árusok sátrai most tüskéknek néztek ki melyeket csak a hold vörös fénye világított meg halványan. Sátólól sátorig kúszott, hogy ne vegyék észre. Végül fél óra szenvedés után eljutott a kunyhó pincéjének bejáratáig. Itt már takarásba volt egy nagy fenyőnek köszönhetően. Belegondolt abba, mi lett volna ha ez a fenyő nincs itt? Hogyan kopogott volna észrevétlenül? Felállt a közeli bokorból. Leporolta magát és nagy levegőt vett. Hármat kopogott az ajtón és ezután gyorsan körülnézett megint, hogy tényleg nincs-e senki a közelbe. Örök nem jöttek, így arra következtetett, hogy nem vették észre. Egy kis idő után kinyílt a kicsi ajtó.

3. fejezet

Elhívás

Gergely először halvány, pislákoló fényt és egy idős asszonyt vélt felfedezni az ajtó mögött. Az asszony szó nélkül karon fogta és beljebb kíserte a pincébe, amely eredetileg kicsinek látszott de belülről Gergelynek rá kellett jönnie, hogy ez nem csak egy pince. Nagy folyosók voltak minden fele melyekből kis és nagy termek nyílottak melyek meg voltak rakásig telítve padokkal. Rengeteg ember volt, de nem mind az ismert bejáratnál jött be. Egyesek a keletre húzódó hegye alagutakból jöttek, egyeseket üldözték és ez volt a tényleges lakhelyük. Rengeteg professzor volt és olyan ember aki a matematikáról és más tudományokról beszélt. Pár perc séta után az öreg asszony Gergelyre nézett és így szólt:

- Menj be ebbe a terembe, úgy értesültem, hogy az a téma ami téged érdekel az itt mutatkozik meg. - Gergely meglepődött. Honnan tudták, hogy őt a geometria és fizika érdekli? Egy idő után beletörődött ebbe a kérdésbe és annyiba hagyta. A terembe körülnézett, sok mindenkit látott. Olyanokat is észrevett akiket ismert de a személyek nagy részét nem ismerte közről, legfeljebb arcra. A szomszéd szomszédját is fel vélte fedezni, azt a fura alakot aki sosem beszélt senkivel. Voltak csoportok és egyedül ülő emberek is. Mindenféle fazon volt, idős és fiatal. Azt vette észre, hogy nem volt sötét egyáltalán ezekbe a nagy földalatti termekbe. Általa még nem látott üvegből készült lámpák világítottak meg mindent, hogy lehessen látni a szobát. A szobák elején volt egy furcsa megemelt pad székekkel együtt, melyen rengetek könyv helyezkedett el rendetlenül. Gergely leült és figyelt. Figyelte, hogy miről beszélnek az emberek körülötte. Szinte mindenki a matematika valamelyik részéről beszélt vagy arról számolt be, mit tanult az elmúlt héten vagy milyen új felfedezést tett. Hirtelen leült mellé az úr akivel a pékségben hozta össze a sors. Az rövid csend után megszólalt:

- Meglásd: nem hiába jöttél el.

- Amikor először leltem rá erre a helyre magam is csodával bámultam. Olyan dolgokat tudsz itt meg amit nem, hogy nem tanítanak meg de még tilos is megtanulni, pedig hasznos lenne. De hát mit is tudnak azok ott fenn a felszínen!

Gergelynek nem volt sok ideje válaszolni, mert hirtelen mindenki elcsendesedett. Egy öregebb bácsi állott most az emelt asztal előtt. Mindenki figyelme rá szegeződött pár pillanat alatt. Gergely nem tudta mire számítsa, de pár perc múlva megértette. Az öreg alakzatokról, íjak és katapultok trajektóriájáról mesélt, azok mivoltjukról és arról, hogy hogyan lehet azoknak a becsapódási pontját és erejét kiszámolni. Gergely sok módszerrel megismerkedett: a határértékekről, a függvényekről és a kalkulus más

részeiről. Megismerte a kezdeti érték problémát is, amiről azt mondta az öreg, hogy nagyon sok mindenre jó.

Az előadás végén az öreg így szólt:

- Én mára ennyivel készültem. Remélem, hogy mindenki tanult valamit. Holnap ilyenkor visszatérek hozzátok olyan egyenletekkel melyekkel meg lehet becsülni a bolygók keringési pályáját, köszönöm a figyelmet! - Ezt követően tapsvihar fogadta a közönség felől, ő maga pedig gyorsan távozott. Gergely örült neki, hogy megismerkedett a tudomány ilyen ágával is, mert eddig nem hallott róla. Nem is volt szabad neki, viszont ezen kevés ideje volt gondolkodni, mivel hirtelen rájött, hogy még haza is kell jutnia. Csak 90 perces volt az előadás, így még hosszú volt az éjszaka. Nem tudta kit kérdezhetne erről, így inkább csak odament ahhoz az ismerős de furcsa archoz aki úgy rémlett neki, hogy a közelébe lakik és megkérdezte:

- Bocsánat a zavarásért. Gergely vagyok, úgy emlékszem, hogy már sokat láttalak mert egy utcában lakunk. Mondd: nem tudsz valami gyorsabb utat a hazajutásra? A városháza előtti bejárat felől jöttem.

- Ne is folytasd. Arra van a te utcád. - Mosolyodott el a furcsa ismerős arc. Megfordult és rámutatott az egyik folyosóra.

- Ha ezt az utat követed akkor a jobb oldali harmadik elágazásnál fordulj be. Annak az alagútnak a vége egyenesen a mi utcánk kútjával szembe nyílik. Onnan könnyen hazatalálsz. - Gergely megköszönte és gyorsan távozott.

3.1. ábra. A titkos járat ajtaja amely Gergely utcájára nyílik.

Miután kimászott az utcára, gyorsan hazasietett, nehogy észrevegyék az őrk. Amikor már bent volt, gyorsan magára zárta az ajtót és elment mosakodni, majd elaludt.

Munka után a héten többször is részt vett az öreg úr előadásain. Egy idő után már megismerkedett jó pár emberrel és azért őt is elkezdtek felismerni. Megtudta, hogy a kopasz úr neve Tivadar és ő is kutató aki Nal Hjalmar városából menekült ide a kalózok elől. Gergely szeretett mellé ülni, mert valamiért Tivadar átható magabiztosságot sugárzott. Az egyik alkalom után megkérdezte:

- Az öreg előadó, kicsoda? - Tivadar hosszasan gondolkozott, mit feleljen rá, végül elkezdte a meséjét:

- Ő Krull, a kőhasító. A tudomány világába nem szokás háborús titulusokkal emlegetni, de ha valakinek eszébe ötlik Krull, akkor a kőhasító szó is az eszébe fog jutni.

- Nem értem. Mégis akkor mit tett az öreg? Jól dobálta a köveket? - Kérdezte gúnyosan Gergely.

- Pontosan! Vannak a világunkban csodaemberek és ő az egyikük. Már fiatal korában is olyan jól tudott trajektóriákat számolni, hogy a való életben valós időben is ki tudta számolni. Ha el akart dobni egy követ akkor ki tudta dobás előtt számolni, hogy a keze és a hajítás paraméterei alapján hova repül a kő. Ezzel remekül tudott vadászni, de amikor jött a Keleti barbárveszedelem akkor a csatába is nagy dolgokat ért el. Csata közben nem kevesebb, mint 186 barbárt lőtt agyon kavicsdobálással. - És itt tartott egy kis szünetet Tivadar, mint ha várta volna, hogy Gergely kérdezzen. Gergely elámult ezen és visszakérdezett:

- Ha ő meg tudta ezt tanulni, meg tudja tanulni más is?

- Nos, természetesen. Krull azért tanít, mert hisz abban, hogy ha az ember elég jól tudja az elméletet azt például ilyen formában tudja a gyakorlatban is hasznosítani. Sok esztendővel ezelőtről jön ez a hagyomány. Torag királyságában például a tudósoknak bevett szokásuk volt, hogy fejből kiszámolják a csillagok és bolygók állását de voltak harcosok, íjászok és mesterlövészek, akik Krullhoz hasonlóan tudták használni a tudást és tudományokat. - Itt abba is hagyta a beszélgetést mert hirtelen Krull előjött, de most nem egyedül tűnt elő. Voltak vele katona alakok is akik fekete és lánc páncélt viseltek. Nem örök voltak a városból. Tudni lehetett, mert azoknak a páncélja szép fényes volt mert sokuk nem látott és nem is volt még harcba. Ehelyett inkább harcedzettnek tűntek. Mind a nyolc figurán sebhelyeket lehetett látni, páncéljuk nem volt fényes hanem kardok és nyilak nyomai látszottak rajtuk. Látszott, hogy már láttak csatákat, de vajon mit akartak? Krull megszólalt mély hangon:

- Csendet és figyelmet kérek. Társaim, engem meghallgattatok sokszor és bíztok bennem, most azt kérem, hogy ugyanígy viszonyuljatok Taurusz hercegéhez. - Az emberek elhallgattak. Rég nem látta senki se a herceget. Csak legendák voltak arról, akik elmenekültek onnan azon a szörnyű napon. Habár a világ nagy része utálta a herceget, a királyságát és az amit egykor képviselt, azok akik ott összegyűltek csak kíváncsian várták, hogy fog mondani a herceg. Ő maga lassacskán felsétált arra a magasított terepre ahonnan Krull szokta a lektúráit tartani majd elkezdte a beszédét:

- Társaim és támogatóim! III. Dávid vagyok, Taurusz megmaradt népét képviselem ebbe az átkozott időszakban. Habár tudom, hogy kevesen ismerhettek, annak a hatását, hogy a szörny elpusztította a királyságomat és bányáimat mind megérezhetitek! A tudomány csak hanyatlik azóta és a kuruzslók száma egyre nő miközben azokat akik a tudás rendes módját képviselik üldözik. A szekta nem csak a tudósokat üldözik, hanem a bányászokat akik egykor Tauruszba éltek, a kovácsokat, akik egykor az onnan termelt ércekből készítettek fegyvereket, mindenkit. Mióta a szörny elfoglalta a királyságomat a

népek e tájon szenvednek és elhagyta őket a remény. Talán úgy érzitek, hogy lehetetlen lesz amit kérni fogok, de felszólítalak benneteket, hogy lépjünk fel az elnyomó népek ellen és a szörny ellen és vegyük vissza a királyságunkat! Vegyük vissza azt, ami a tudomány fejlődését oly nagyon elősegítette és hozzuk vissza a dicsőséget Tauruszra! Így aki elég bátor az csatlakozzon hozzám most! - Miután végzett, a tömeg suttogni kezdett, kérdezték egymástól, hogy vajon sikerrel tudnak-e járni. Azt is kérdezték, vajon megéri ez nekik? Páran kételkedtek Dávid herceg tervében. Egy perc sem telt el de Krull hangosan így szólt:

- Meg tesszük mert meg kell tenni! Tudom, sokatok nem harcolt innen, nem vitéz alkat de higgyétek el, nem hiába van az a sok tudomány és számítás amit tanítottam nektek. A csaták látszatra talán kint a téren dőlnek el de igazából legbelül az emberekben dől el az, hogy ki győz. Háborúkat nyertek gondolkodással, így arra buzdítalak, hogy csatlakozzatok hozzájuk! Én döntöttem már, jövök! - A tömegből ekkorra már páran jelentkeztek:

- Király, vedd a tudásomnak és erőmnek hasznát. - Szólalt fel a város kovácsa, Károly. Erős férfiú volt. Páncélja melyet maga készített áthatolhatatlan volt. Kalapácsa rettenthetetlen volt. Ismerte mindenki, mert értett az acélhoz és minden más kemikáliához és anyagokhoz. A szoba másik feléről egy fiatalabb hölgy mondta erre:

- Csatlakozok én is. Hozzuk vissza a dicső múltat! - A hölgy neve Anna, Fialat, szőke volt. Kis kora óta vadászott az apjával így az íjat elég jól tudta használni.

Egy kis idő eltelt, mely alatt nem történt semmi látszólag. Viszont ez idő alatt Gergelyben felgyülemlett valami dolog. Cselekedni akart, látni akarta az egykori szép királyságot. Általában nem szokott kezdeményezni, de most valahogy más volt. Utólag ő maga sem értette, hogy mi van vele, de felállott a helyéről és így szólt:

- Én is jövök, legyen akármi! Szakadjon az eső vagy essen a hó, csatlakozok!

- Jövök én is! - Szólt mellette Tivadar.

- Habár nagy harcos nem vagyok de már rengeteg ostromgépet és harci felszerelést terveztem. Hasznomat veszitek az úton!

A végső szám tizenhárom: a nyolc száműzött, Károly, Anna, Gergely, Tivadar és Krull. Talán nem tűnik soknak de mind Krull, mind a herceg bizakodónak tűnt.

- Köszönöm társaim a bizalmat, remélem rá fogok szolgálni. - Mondta a herceg utoljára és ezzel lassan távozott. Tapsvihar fogadta beszédének a végét és ezután mindenki a most történt esetről beszélt még napokkal később is.

Aki elvállalta az utat azoknak Krull elmondott egy pár dolgot. Azt is, hogy megbeszéli Dávid herceggel mikor indulnak és majd mindenkit személyesen tájékoztat és megkeres ezzel kapcsolatban.

4. fejezet

Indulás

Teltek a napok. Gergely bejelentette a pékségbe, hogy egy időre elmegy és visszajön, de egy viszonylag hosszú időre oldják meg a dolgokat nélküle. Tudta, hogy nagy út van előtte így fogta a legnagyobb táskáját és bele pakolt mindent, amiről úgy vélte, hogy jól jön. Ruhákat, ételt, gyógynövényeket és a nagypapája kardját is övvel együtt előkészítette magának. Úgy vélte, hogy az is jól fog jönni. Elkészönt a barátaitól, de nem mondhatta meg, hogy merre megy és miért. Félt ugyanis, hogy a katonák elkapják. Az egyik reggel Krull meglátogatta. Elmondta neki, hogy este indulnak a nyugati városkaputól. Este 8-kor mindenkinek már ott kell lennie, hogy a lehető leghamarabb el tudjanak indulni.

Gergely már bekészített mindent, amit akart vinni az útra. Még tartott délután egy kis sziesztát, hogy az esti úton kevésbé fáradjon el de szerencsére fel tudott kelni még 7-kor és el tudott indulni a nyugati kapuhoz.

- Érdekes, nem hittem volna, hogy eljössz. - Mondta Károly, amikor Gergely megérkezett.

- Miért is hagytam volna ki ezt. Sosem utaztam, most ennek is itt az ideje. - Vágott vissza. A herceg már megelégedte a várakozást és így szólt, amikor végleg elfogyott a türelme.

- Elég a cseverészből emberek. Indulnunk kell. Ha mindenki itt van, menjünk hát!

Neki is vágtak az útnak. Gergely nem tudta, mi várja a városon túl. Először eltűntek mögötte a lámpák, majd már a holdfény világította város épületeit sem látta majd szépen lassan a megművelt utat is elhagyták. A malmok és mezők is messze jártak már. Olyan éjfél lehetett, amikor Krull megszólalt:

- Most már elég távol vagyunk a várostól, tábort verünk! Egy tüzet gyújtsunk és a sátrak mind akörül legyenek az ajtajukkal a tűz felé nézve. Ha már nem használjátok a tüzet, rakjatok bele trágyát úgy, hogy hajnalig kibírja.

Gergely furcsának találta ezeket az utasításokat, de a sátrakat amiket hoztak, felverték sikeresen. Gergely hozott magával egy kis kenyeret is, páran a herceg emberei közül pedig elmentek patkányt fogni, melyet megsütöttek a tűzön. Gergely Annával és még a herceg embereiből kettővel: Johan és Runolf a tűz mellett beszélgettek még egy órát. A többiek már aludtak. Gergely megtörte a csendet:

- Miért rakjunk sok trágyát a tűzre? Csak bűdös lesz, elég lenne a fa is, hogy hajnalig égjen.

- Azért, mert nem vagyunk egyedül. Jöhet vadállat, vagy vadember de mindkettő utálja a lótrágya szagát így nem közelít meg minket. - Felelte Anna.

- Ha! Csak a bolond fél az állatoktól e tájt. Ha az állat nem is, de a vademberek, barbárok annál inkább veszélyesek. A nyugati dombokról jönnek, elkapják, kibelezik és megeszik a vándorokat. Senki sem menekülhet. - Mondta Runolf.

- No azért ne ijedjete meg. A lótrágyát tényleg utálják a vademberek. No meg ha találkozánk is velük, csak össze kell őket zavarni. Nagyon hülyék és a komplex válaszással össze lehet őket zavarni. Csak el kell érni, hogy kérdezzenek, amit viszont nem szeretnek. - Vágta vissza Johan.

Gergely és a többiek amint végeztek a vacsorával, bevonultak a sátrukba és aludtak. Tudták, hogy fel kell készülniük a hajnalra, mert a vademberek vagy más banditák megláthatják a táborukat már könnyedszerrel. Lélekben felkészültek arra is, hogy ha jönnek a barbárok. Mindenki mellett ott volt a fegyvere. Azzal aludtak, hátha majd gyorsan kellenek.

5. fejezet

Közös ellenség

Már hajnalodott, amikor Gergely ébredezni kezdett. A táborban páran már ébren voltak. Az idő is ködös volt hajnal fele. Hirtelen egy szörnyű emberi hörgés hallatszott a távolból. Krull gyorsan elkiáltotta magát:

- Szedjétek a sátrakat! Indulunk!

A sátrakat percek alatt felszedték és elkezdtek futni az úton nyugat felé. A barbárok voltak azok akik a nyomukba eredtek. Tudták, hogy ha egyszer beérik őket, akkor harc lesz. Mindenki fegyverrel a kezébe futott. Egyre gyorsabban hallották maguk mögött az ordításokat és futás hangját.

- Fussatok el a csillagászatig! Ha ott vagytok, zárjátok be magatokat! - Kiáltotta a herceg.

A herceg és még öt katonája megpróbálta feltartóztatni a barbárokat. A többiek futottak, magára hagyva a herceget és katonáit. Gergely futott, ahogy tudott. Nem tudta és nem is látta, hogy a többiek hol vannak. Nem tudott figyelni. Olyan gyorsan vert a szíve és úgy izgult, hogy a többieket nem is látta. A környezetét sem látta. Tudtán kívül már régen elhagyta a régi csillagászatot. Egyenesen befutott az erdőbe és ott leült egy fa tövébe. Úgy elfáradt, hogy ledőlt és elaludt.

Eközben Krull miután besegített a barbárok ellen a hercegnek és katonáinak, gyorsan visszament és beérte a menekülő többieket. Látta, hogy a herceg boldogul. Kaszabolták a barbárokat mint a füvet egy száraz napon. A többiek feladata az, hogy bevédjék a régi csillagászat épületét, hogy legyen hova visszavonulni és túlélni a rajtaütést. Anna ért oda a leghamarabb. Károly követte őt nemsoká. A többiekkel bebarikádozták az ajtót. Az ablakokat eltorlaszolták és a tetőre kiálltak azok mind akiknek volt íjuk vagy parittyájuk. Kis idő múlva a herceg feltartóztató seregének egyik tagja visszajött és lihegve kezdte:

- Jönnék! Rengetegen vannak. Százan is akár! Elvitték a herceget és a többieket magukkal. - Utolsó mondata után kifulladt és elájult.

A többiek felkészültek a legrosszabbra. Ki kell tartani egy olyan sereg ellen mely nagy létszámfölénynak örvend. Meg is jöttek a barbárok nemsokára. Először egy követet küldtek a csillagászathoz aki e hírt közölte:

- Ti átkozott nép! Adjátok meg magatokat és gyors halálotok lesz!

Ez a védőket nem győzte meg. Anna egy nyilat eresztett a fejébe. Ezt látva a barbárok megindították az első hullámot. Jöttek kaszával kapával. A védők kilőtték az első nyílzáport. Majd a másodikat, majd a harmadikat. Eközben alul akik védték

az ajtót, éles dárdákkal nyúltak ki a nyílásokon, hogy ne tudjanak a barbárok olyan gyorsan betörni.

Ez ismétlődött még 2 hullámig. A második és a harmadik támadó hullámot is visszaverték.

Ezek után egy kis ideig abba maradt az ostrom. Károly egyszer kinézett az ablakon az alsó szinteken, kigúvadt a szeme majd így kiáltott fel:

- Faltörő kos!

Megrengett a morál. A faltörő kos páncélja ellen a nyilak mit sem érnek. A barbárok egyre közelebb jutottak, majd bezártak minden távot a fal között.

Végül a falat betörték. Özönlöttek befelé. A herceg katonái Károly vezetésével eleinte vissza tudták verni őket, de mind hiába. Végül szintről szintre egyre feljebb kellett menniük a toronyba.

Amikor a tetőn levő íjászok össze találkoztak az alsó védőkkel, rövid szócsere zajlott:

- Ki kell tartanunk, amíg tudunk! Ha feladjuk, a barbárok megölnék minket! Akkor már inkább dicsőséges halált haljunk, mint hogy önszántunkból adjuk meg magunkat.

- Kiáltotta Anna és Johan.

A barbárok harcoltak de a védők meglepetésére csak úgy hullottak. Károly megölt ötöt, majd még ötöt, majd még ötöt. Anna rengeteg találatot szerzett, ugyanígy Krull a parittyájával de szépen lassan ők is kifogytak. A barbárok kezdték őket fel szorítani a legmagasabb pontra.

Amikor már mindannyian azt hitték, hogy itt a vég egy még a barbárokénál is furább kiáltást hallottak. Olyan volt, mint egy harsány kürtszó de ez valakinek a kiáltása volt.

Fekete lovas harcos tűnt fel. A kalapja mókás volt, szakálla földig érő vörös de elszánt volt. Lándzsájával bement az épületbe és felnyársalta az ott őrködő barbárokat. Majd amikor lándzsáján annyian voltak a barbárok, hogy használhatatlan lett elővette rövid kardját és azzal kezdett nekik. A barbárok a meglepetés támadástól annyira megijedtek, hogy visszavonultak és nem jöttek többen.

A harcos megtalálta a csapdába esett csapatot majd odament hozzájuk és meghajlott Krull előtt.

6. fejezet

A mentőakció

A furcsa harcos barátságosnak tűnt. Mihelyst meghajolt, így szólott:

- Sir Frederik vagyok, Gyökércs harcosa, vagyis valamikor oda tartoztam. Amint láttam, hogy a herceg bajban van ide vágtattam segíteni. Szörnyű dolog történt vele. A banditák őt és jó pár harcosát csapdába ejtették. Bevitték őket a nagy erdőbe.

- Akkor hát szedelőszködjünk! Gyorsan, ahogyan csak tudunk. - Mondta Krull.

- Ha a herceg meghal akkor a küldetés is elbukott. - Tette hozzá.

A csapatnak időbe telt, mire felkészültek, sebesültjeiket összeszedték és halottjaikat eltemették. Johan és még egy a herceg katonája közül az életüket veszítették. Ők örökre az obszervatóriumba nyugszanak.

Károly mondott nekik egy búcsúbeszédet:

- Azok, kik életeteket adtátok egy királyság visszaszerzéséért mely a csillagok közt van, most legyen ez örök nyughelyetek. Lelki szemeitekkel lássátok a csillagokat örökké e szörnyű letarolt helyen. Legyen béke a lelketeknek, hiszen ki a harcban hullik el az Isten megsegíti és magához öleli.

Mérföldekkkel messzebb a nagy erdőben Gergely felébredt. Azt se tudta kis ideig mi történt vagy hogy hol van de aztán emlékezett. A barbárok elől futott. Nem tudta pontosan hol van, az utat se látta már, amin futott. Tudta, hogy óvatosnak kell lennie mert lehet, hogy vannak barbárok a környéken. Az is megfordult a fejében, hogy ő az egyetlen túlélő és hogy a többiek már lemészárolták vagy megették. Éféle gondolatok mellett az ember csak félni tud. Elő is kapta egyetlen fegyverét, a régi kardot amit hozott és maga elé tartotta. Úgy ment tíz percig, amíg nem hallott valamit messziről. Nagy ág recsegéseket és lomb zúgásokat hallott. Tudta, hogy nincs sok mindent vesztenie így közelebb merészkedett. Közelebről már nagyjából felismerte, hogy kiktől jön a zaj. A hercegtől, 3 katonájától és még legalább fél tucat barbártól, akik őket vitték rabláncon. Feltételezte, hogy a maradék katona meghalt a feltartóztatás alatt. A barbárok akik vitték őket eféléket mondtak egymásnak:

- Friss emberhúúús.

- De régen ettünk már frisset.

- Mindig csak azok a ritka karavánok jönnek, de ez egy jó meglepi volt.

Gergely gondolkodott, mit tegyen. Fusson? Lehet, hogy észreveszik. Bújjon el? Akkor a herceget és a katonáit megölik. Tudta, hogy sokat kockáztat vele de egy logikus megoldás maradt neki. Megpróbálja kiszabadítani. De hogyan? A direkt harcba valószínűleg a barbárok nyernének a létszámfölényben. Valami stratégiát kell kitalálnia.

Viszonylag gyorsan fel tudta idézni, amit Johan mondott neki: "Nagyon hülyék és a komplex válaszával össze lehet őket zavarni. Csak el kell érni, hogy kérdezzenek, amit viszont nem szeretnek." Szóval valahogyan el kell érnie, hogy kérdezzenek tőle és valami kacifántos választ tud adni. Nem tudta, hogy bátor vagy vakmerő a terve de hirtelen kiugrott a bokorból, a barbárok mellé, elrakta a fegyverét és vigyáz állást vett fel. A barbárok gyorsan felé fordultak, aki nem cipelt semmit, elővette a fegyverét. Az őr, aki cipelte a kulcsot, ezt kezdi el mondani:

- Rossz húzás volt belénk botlanod fiú. Készülj a halálra.

A barbárok közelebb mentek hozzá de Gergely nem szólt semmit, nem is mozgott. Ugyanúgy állt rendületlenül és mosolygott a kulcsfordóra. Most erre azok álltak meg. Gondolkoztak, miért nem fut, miért nem könyörög? A ragadozók is félnek attól a vadtól, aki nem vadként kezeli őket. Természetellenes. Féltek tőle, hátha egy gonosz szörny, aki emberi alakot öltött. Tudták ők bolondan, hogy a szörny nem tud emberi nyelven beszélni, így bármennyire nem akartak kérdezni, fel kellett tenni neki egy kérdést:

- Mi vagy te, hogy nem félsz tőlünk? Ember vagy-e egyáltalán?

Gergely megkapta a kérdést, most valami bonyolultat kell válaszolnia. Picit sem gondolkodott, rávágta:

- Az vagyok aki lennék ha amikor nem én lennék, megfordulna a szerep és én a nem én ellentétje lennék.

A barbárok eleinte kinevették majd szépen lassan másodpercek múlva valami történt. Elkezdtek belegondolni egyesével, mit és hogyan is jelent ez. Amelyik ebbe belegondolt, megfagyott. Szó szerint. Olyan, mint ha aludtak volna, csak álltak ott és lélegeztek. Többet már nem csináltak.

- Nagy vagy Gergely! - Mondta a herceg. A többiek éljeneztek, miközbe Gergely leszedte a kulcsot a kulcsfordó övéről és kiszabadított mindenkit. Azok visszaszedték a fegyvereiket és gyorsan elmenekültek. Ki tudja, mikor józanodnak ki a barbárok. Furcsa volt Gergelynek látni, hogy a gyenge elme mit tud szülni. A hercegnek és a maradék katonáinak ez természetes volt, mivel ők már betéve ismertek valamennyi régiót és azok lakosait. Furcsa volt mégis látni elsőre ezt. Gergely feltette a kérdést menet közbe a többiek felé:

- Ti miért nem kérdeztetek tőlük hasonlót?

- Sajnos a barbárok habár hülyék de ha valakit foglyul ejtenek akkor azt már nem kezelik emberként. Sokkal inkább ételként. És ekkor már nem szólnak hozzánk és nem válaszolnak. Kérdéseket meg pláne nem tesznek fel nekünk. Menjünk délnek, arra elérjük az erdőt átszelő utat és akkor több esély van, hogy a többiek találkoznak velünk. - Választák neki a többiek.

Már esteledett, amikor Krull csapata össze találkozott Gergelyekkel.

- Már azt hittem, sosem látlak titeket újra. - Mondta egyszerre Tivadar és Gergely.

- Ne most beszéljük meg, kinek mennyire hiányzott a másik. Sok ember odaveszett és az erdő nem a legbiztonságosabb ahhoz, hogy lepihenjünk. Menjünk végig az úton. Az erdő szélén már biztonságos lesz megpihenni. - Szakította félbe őket Krull.

Így hát mentek a sötétedésen és a hajnalon át a tisztás felé.

7. fejezet

Meghasonlás

Együtt volt újra az egész csapat, legalább is ami megmaradt belőlük, Johan és még egy harcos akit Gergely nem ismert már odaveszett. Gergely megismerkedett a herceg maradék katonájával. Runolfot már ismerte. Ő bemutatta a négy másiknak: Gris, Audolf, Ragi és Bergfinn-nek. Gergely furcsállta a nevüket de megtudta Tivadartól, hogy ezek északi nevek. Amikor kijutottak az erdőből a csapásra újra sátrat állítottak fel és lepihentek. Anna és Gergely elment vadászni az erdőben. Ott ők is jobban megismerkedtek. Anna nem sokat mondott magáról. Inkább csak mesélt a kereskedők hiedelmei közül párat. Mesélt a nyugati őrvideki emberekről és hogy azoknak hogyan rontotta meg a szívét a hiedelem és tudományellenesség. Mesélt neki a gödi szörnyről is: egy félig hal, félig medve aki a Vármosi tóban lakik és gyakran felúszik az onnan kiágazó vízfolyásokban. A legenda szerint a gödi szörny eleinte a vízből figyeli áldozatát majd este kijön onnan és álmába folytja meg azt. Persze ez csak egy legenda, ebben megegyeztek. Gergely kérdezte Károlyról de Anna sem tudott róla sokat mesélni. A táborban közbe furcsa dolgok kezdtek történni. Először újra vissza jött a köd. Nem sokat lehetett látni, ami idegesítő volt de legalább már nem kellett félni a barbároktól ugyanis azok erre már nem járnak. Károly eközben elment halászni. Krull tudta, hogy ő tud a legjobban halászni, ezért is hozta el az útra. Károly sem beszélt sokat, főleg magáról nem. Kiült szépen a part szélére délre. Szerencsére közel volt a táborhoz, mert a víz közelébe táboroztak le. Már egy órája halászott és csak egy gébet fogott, nagyon unatkozott. Egyszer csak nagy csobbanásokra lett figyelmes a víz felszínén. Nem hal volt, tudta. Valami más.

- Ekkora hal nincs ebben a folyóban. - Gondolta magában. Eleinte nem zavartatta magát. Megint nem sok minden történt sokáig. Aztán egyszer csak a víz elkezdett morajlani. Ahogy ült, egy mély, suttogó hang kérdést tett fel, amiről úgy hitte neki szól:

- Igaz-e, hogy a többiek csak azért hoztak el, mert tudsz halászni, sátrat építeni és bontani? Másra nem is vagy jó! Nem vagy jó harcos. Nézd a többieket: Gergelyt, aki még egy hetem sem harcolt de már mit elért! Megmentette a herceget a barbárok elől. Te mit tettél? Semmit, pedig te már sok ideje harcolsz. Valld be: nem sok hasznod van-e csapatban. - Károly ezt halván elgondolkodott. Valóban érzett ilyesmit. Érezte, hogy ő a többiekhez képest nem sokat csinált. Érezte, hogy irigy azokra, akik a csapatból "nemesebb" feladatokat végeztek el. Az aki megmentette a herceget, vagy azok akik életüket adták azért, hogy a többiek élhessenek. Valóban ezt érezte. Gondolkodás után

szerencséjére, hogy nem felejtette el, visszakérdezett:

- Te mégis ki vagy, hogy látod ezeket?! - Erre nem kapott választ. Esküdni mert volna, hogy a vízből jön a kérdés ami őt úgy megfogta. Most már nem érzett szimpátiát a többiek felé. Úgy érezte, hogy őt csak azért vitték magukkal, hogy legyen egy "legrosszabbik". Onnantól kezdve mindig egy kis zúgást érzett, amikor egyedül volt. Gergely és Anna visszajött a vadászatról eközben. Anna elment, hogy megnyúzza az ejtett vadakat. Gergely a fejébe vette, hogy kicsit körülnéz a tábor körül.

- Azért óvatos légy. Nehogy felzavarj valami mérges kígyót vagy egy vaddisznót. - Mondta aggódva Anna. Gergely elment a tóhoz közel. Ott látott messziről érdekes alakú sziklákat ezért meg akarta nézni őket. Amikor odaért, megpihent és leült az egyikre. Ő is gondolkodni kezdett. Csak most jutott ideje rendesen feldolgoznia az újonnan látott és tapasztalt élményeket. Látta saját szemével a nagy erdőt, az egyik öreg csillagászatot amiről eddig csak meséket hallott és harcolt a barbárok ellen. Ez nagy dolog volt neki. Persze látta azt is, hogy bajtársai elvesztek, de akkor is: valami új szenzációt érzett. Az is lehet, hogy a honvágy volt de inkább az volt benne, hogy végre felfedezhette az ismeretlent. Ahogyan a folyó áramlását bámulta, hirtelen nyersen megszólalt valaki mögötte:

- Eltévedtél? - Károly volt az, kicsit megfáradva.

- Dehogy, csak kicsit felfedezem a terepet. Itt én még sosem jártam. - Felelte Gergely. Most Károlyra nézve érdekes érzés fogta el. Károly olyan furán viselkedett. Letört volt, általában nem tömönatokba beszélt de most mégis. Károly közelített hozzá. Gergely picit meghátrált. Megkérdezte:

- Mi a bajod? Bánt valami? - Károly erre megállt, végig gondolta, mit akar csinálni. Végül leroskadt a földre és valamit mormolt:

- Na ezt a kérdést nem vártam. Hasztalan vagyok a csapat számára. Csak egy balfék aki nem csinált semmit! Tehetetlen és gyenge vagyok. Nézz csak magadra: te nem harcolsz olyan rég óta mégis te szabadítottad ki a herceget! - Vágta oda Gergelynek. Gergely gondolkozott mit mondjon erre, majd végül megpróbálva röviden és kiengesztelően választ adni, ezt mondta:

- Egyáltalán nem vagy hasztalan! Én nekem ugyan ez az első kalandom de te mégis megmentetted az életünket. Mindannyiunkét aki él. Te tartottad az ajtókat, ha te nem vagy, a barbárok betörnek és végeznek mindannyiunkkal, Frederik pedig későn jött volna meg. Az, hogy én mit tettem nem csak az én érdemem. Amikor ott álltam a barbárokkal, olyan, mint ha az Úr adta volna a számba az ígét. Ha te lettél volna ott, neked is ment volna, talán jobban mint nekem ment. - Erre Károly picit reményteljesebb lett, talán vidámabb is. Ezt felelte Gergelynek:

- Köszönöm, hogy megmutattad ezeket. Nem is tudom mi volt bennem, mi talált meg. Az irigység elvitt, talán megöltelek volna a hévtől. Köszönöm bajtárs a kedves szavaidat és hogy visszahoztál az irigységből.

- Semmi baj. Mindenkiel megesik. Talán az ember túl sok mindent hasonlít össze másoknak az életében lévő elemekkel úgy, hogy nem az egész kép van előtte. - Válaszolt neki Gergely.

- Milyen érdekes mondás. Még sose hallottam. - Válaszolta Károly. Ezek után visszamentek a táborba, megebédeltek, sátrat bontottak és útnak indultak Jonáva városába. Krull olyasmit mondott, hogy el kell oda jutniuk, lehetőleg csendesén. Az már a szekta területén van és csak ott tudhatnak meg fontos információkat a küldetéssel

kapcsolatban.

8. fejezet

A csendes város

Hosszú még az út a városig. Amint gyalogoltak arra, Gergely feltette a kérdést amit már rég fel akart:

- Mi motiválja a szektát? Hogyan van ekkora erejük? - Erre hosszú ideig nem kapott választ. Fél perc után Krull válaszolt neki a többiek helyébe:

- Csak a gyűlölet. Gyűlölnek mindent ami szép, jó vagy akár csak jobb náluk. Gyűlölnek a tudományt mert igaz. Gyűlölnek azt is, aki az igaz tanokat vallja mert az is igaz mind. Az erejük pedig a befolyásoló képességükből fakad. A régi iskolákat, intézményeket mind ellepték az eleinte "felszabadító" eszméjükkel. Majd amikor már mindenki az ő igazukat fogadta el, elkezdtek az igazi szándékukat kimutatni. Aki nem tetszik nekik azt pedig elküldik a bányákba. Csak a hatalom irányítja őket, csak az. Hogy mi lenne ha mindenki behódolna nekik? Akkor az igazságnak végleg befellegzene. Egyedül sötétség és Istentelenség lenne e földön. Tudománynak semmi nyoma.

- Ez így nem teljesen igaz. A szekta a saját szenvedélyéből harcol. Ha van két út, ők mindig a nekik fájdalmasabbat választják. Az önfájdalomból és sajnálatból merítik az erejüket. Lassan odaérünk. Akit tudnak, ellened fordítanak vagy ellened fogják használni törbe csalásodhoz. Mindenki vegyen fel palástot, rejtsétek el a kardokat és páncélotokat. - Tette hozzá a herceg maga.

Amíg oda nem értek, Gergely egészen végig azon gondolkozott, miért ilyen a szekta. Sohasem tudta megérteni őket. Az ő gondolkodásuk más sokkal, mint azoké akiknek a csapatába most tartozik.

Mikor megérkeztek, bementek egyenesen a város közepébe, ahol egy szép park és sétány volt platán fákkal.

8.1. ábra. A szállásuk egy sárga téglás házsor része volt.

Krull a sétányhoz vezette őket. Ott volt egy szép ház, elvileg egy kocsmá. Krull kopogott, majd az öreg hölgynek, aki kinyitotta az ajtót ezt mondta halkán:

- Legyen veled a hit, a becsület, a bátorság és a fény. - Az öreg néni erre gyanakvását lejjebb vette és betessékelte őket, majd felvezette őket egy felső szobába, ahol volt elég ágy mindannyiójuknak.

- Az Úr legyen veletek küldetések során! A férjem elmondta, mi járatban fogtok ide jönni. Örülök, hogy végre ezzel a bolond rezsimmel végeztek! - Mondta a néni, majd elkészönt tőlük.

Nem sokkal később Krull is elment. A csapat többi részének elmondta már azt, hogy még nem hagyott fel a szeretője megtalálásával és ha meg tudja találni akkor valószínűleg ő is velük jön.

- Hamarosan jövök. Meg kell látogatnom a hírszerző barátomat. Minden ablakot zárjatok be és ne engedjétek be senkit! Ne menjétek ki és senki ne lásson meg! - Mondta még utoljára a többieknek.

A délutánt a csapat maradéka bent töltötte. Mindenki kicsomagolt. Egyesek a délutánt sziesztára használták, mások olvastak könyveket miket hoztak az útra.

Gergely nem aludt, sem olvasott. Ő gondolkodott, majd megszólalt:

- Nem értem, miért mondta az öreg néni, hogy végzünk a bolond rezsimmel. Végül is mi csak Tauruszba megyünk a régi királyságot visszaszerezni, nem? Miért végeznénk a szektával?

- Áttétesen fogalmazott. - Válaszolta Frederik.

- Ha sikerül, amit akartok akkor a szekta hegemoniáját megkérdőjelezték. Az emberek látják, hogy van út arra, hogy a régi jó életet visszahozzák így lázadozni fognak. - Tette hozzá.

Gergely miután ezt hallotta, kicsit ideges lett, hogy ilyen egyszerű megoldásra nem jött rá maga de végül nem szívta mellre. Inkább ő is lepihent. Krull azt mondta mindenkinek, hogy pihenjenek, mert este is mennek valahova.

9. fejezet

Rég nem látott barát

Eljött az éjszaka. Krull beállított az ajtón majd hangosan elszólta magát:

- Felkelni! Indulunk! - Kicsit idegesnek látszott.

- Mit tudtál meg? - Kérdezte a herceg.

- Nem sok jót. Azt tudom, hogy indulnunk kell. A szekta le akarja rombolni az égi lánc bejáratát. Mindenholnan bányászokat és robbanószert szereznek. Ha jól informálódtam legkésőbb Artúr napjára, augusztus 18.-ra oda kell érnünk vagy sosem fogunk tudni átjutni Tauruszra.

A hercegbe és katonáiba enyhe rázó érzés ütött ki, majd ő maga azt mondta:

- Akkor siessünk. Úgy is most terveztünk tovább indulni.

Így hát összepakoltak és elindultak. Amikor kiléptek az ajtón, Krull egy rég nem látott ismerőst vélt a sötétben felfedezni. Régi nem látott szerelmét akit már negyven éve nem látott, Emesét.

- Az nem lehet.. azt hittem, meghaltál. - Krull elveszítette minden irányítását maga felett.

Oly régen találkozott régi szeretőjével, nem tudta azóta mi történt vele de olyan, mint ha ő nem öregedett volna. A sötétbe felragyogott mint a nap az ő számára. Most úgy érezte semmi sem számít csak az, hogy lássa régi szeretőjét akivel olyan régen hozta össze a sors és tragikusan el is választotta tőle. Megbabonázva elindult feléje. A herceg és a többiek túl későn fedezték fel, hogy ő lemaradt. Már száz méterről Károly utána kiáltott:

- Ne menj! Az egy csapda! - Krull, akit a régi szerelme megvakított csak későn vette észre, mibe futott bele. Szerelme alakja hirtelen elsötétült és szertefoszlott. Mögötte addig felfedezetlen katonák és szektatagok álltak kardokkal, dárdákkal. Krull már későn de még vissza kiáltott nekik:

- Meneküljete! - Ez után Krull is futni kezdett de már késő volt. Dárda találatot kapott. Kettőt is. Végül lehanyatlott a földre és ott maradt.

- Kövesetek! Lovat kell szerezniünk vagy nem éljük túl! - Mondta Frederik.

9.1. ábra. Jonáva utcái a szürkületben.

A lovarda felé vették az irányt, berúgták a lovarda kapuját majd a másik percben már mindenki lovon jött ki onnan. Gergely és Tivadar Anna és Károly lova hátára

ültek fel, mert még nem tudtak lovagolni. A herceg volt leghátul. Az ő lova hátára Gris ült fel, hogy védje. Vágtattak ki a kapun ki a sötét vakvilágba.

- Csak utánam! Ismerek egy rejtekhelyet! - Kiáltotta hátra Frederik. Mindenki követte. Frederik visszafele ment ahonnan jöttek a város fele. A katonákat elég hamar lerázták de a szekta lovasain semmi páncél nem volt így ők gyorsabbak voltak valaminél. Anna egyet leszedett az íjával. Pár perc múlva új lovasok tűntek fel délről. Karimás kalapot viseltek és lasszót hoztak fegyverként. Az utolsó lóról lehúzták Grist majd a herceget is majd nagy fütytörésgés között elvágtattak. Szerencsére a szekta lovai már kifáradtak. Valószínűleg nem a városból jöttek, hanem valamikor este fele érkeztek oda távolról. Az úton jobbra lefordultak és vágtattak amíg el nem értek a bokrok között megjelenő kis házat. Mindenki megállt, kikötötték a lovaikat egy közeli szürke fa törzséhez. Amikor volt egy kis idejük, Tivadar szállt a lóról és Frederiknek kiabálni kezdett:

- Ez mégis mi volt?! Honnan tudták, hogy itt vagyunk?

- Nem tudom! A herceget elvitték!

- Tudom! Várj! Gondolkozok. De mégis hogyan? Hogyan tudták, hogy itt vagyunk. A szekta tudta, hogy mi Krull gyengesége és tudták, hogy mikor lesz ott. Valaki elárult minket.

- Nem lehetett a kocsmáros, se a férje. Ha ők lettek volna akkor már álmunkba öltek volna meg minket. Ez valaki közöttünk lesz

- Ajj, az nagyon rossz. Rosszabb mint hinnéd testvér. - Vágott közbe a vitába Károly.

- Ez nem csak a szekta, itt voltak Rártár Rár banditái. - Suttogta Frederiknek és Tivadarnak óvatosan.

- Várjatok? Hogyan tudtak egy embert oda vetíteni a szektások, ha a technológiát utálják? És kik azok a Rártár Rár banditái? - Csatlakozott be értetlenkedve Gergely.

- Ahh, nem csak a tudás vezethet a hatalomhoz fiú! - Mondta Tivadar.

- A szekta okkult és pszudotudományokhoz fordul. Mindig is ezt csinálták. A megtévesztés és átverés az ő fegyverük. Lehet, hogy valami hallucináló gőzt főztek le és abba ment bele Krull. Ebben az esetben ah, de nagy szerencsénk volt nekünk, túlélőknek. De a lényeg az, hogy a szekta a hatalmát inkább az emberek hitéből nyeri, mint a nyers technológiai vagy stratégiai fölényből. Ez különbözteti meg őket a barbároktól! Hogy ők akarnak gondolkodni de nem racionálisan cselekednek. - Fejezte be.

A másik kérdésére a választ Károly adta meg:

- Rártár Rár banditái a leg velejéig romlottabb zsoldos katonák, vagyis, egykor azok voltak. Meg babonázta őket a szekta és immár csak nekik dolgoznak. A szekta nevében rengeteg kimondhatatlan bűnt és atrocitást követtek el. Ők a szekta speciális hadserege. Amikor a nyers erő vagy morál nem számít, őket küldik ki. Ők hajtják végre a lakosság elleni végrehajtott mészárlásokat és félelem keltést is.

- Aki megsebesült vagy elfáradt az jöjjön a kertbe. Ott el látom. - Szakította meg Frederik.

10. fejezet

Rártár Rár banditái

Már kora dél volt. Frederik kertjében volt egy érdekes növény. Egy nagy, lila, lógó henger volt a növény fő törzse. Maga a növény volt vagy három méter. Frederik szerint a növény gyógyító folyadékot csepegtet magából, így a sebesülteket alá fektette. Anna jobb kezét egy nyíl súrolta. Szerencsére ez volt a legnagyobb baj ami a csapat maradékával történt. Anna meglepetésére a sebe percek alatt eltűnt a növény alatt.

Tivadar hirtelen benyitott a házba és felzavarta a népet:

- Remélem kipihentétek magatokat! Ne feledjétek: A herceget elkapták és valószínűleg Rártár Rár szállásán tartják fogva. Ha most abba hagyjuk a küldetést akkor vége lehet mind annak amiért harcoltunk. Egy hetünk van arra, hogy elérjük az égi láncot. De előtte egy kitérőt kell tennünk Rártár Rár szállására. Öten legalább, de inkább mindannyian kellünk ahhoz, hogy ki szabadítsuk a herceget. Tudom, hogy sokan féltek Rártár Rár-tól, vagy talán traumátok van tőle, így megkérem, hogy aki a herceg kiszabadítását vállalja, az jelentkezzék most.

- Én jövők! - Válaszolta Gergely.

- Mi is! Meg esküdtünk, hogy a herceget megvédjük minden áron! - Felelte Audolf, Ragi és Bergfinn.

- Sok mindenbe benne vagyok de rám ne számítsatok. Volt szerencsém megismerni Rártár Rár vendégszeretetét. - Felelte Frederik.

- Hát rendben. Károly, Anna: tudom, hogy nektek is volt tapasztalatotok így hát jobb, ha itt maradtok. Pihenjétek ki magatokat és szereztetek ételt és italt az út azon szakaszára majd, amikor a sivatagon kelünk át. Kívánjatok szerencsét.

Ezzel valamennyiük lóra pattant és elindultak Jonáva fele. Gergely megkérdezte:

- Melyik út vezet Rártár Rár banditáihoz?

- Ó, oda nem vezet út. Jonáva után nemsokkal van egy régi kőhíd. Ha azon túlmentünk, egyenesen be kell menni a kopár erdőbe. Elvileg ott meg kell látnunk a nagy erődöt, amibe Rártár Rár és banditái lakoznak. Többet én sem tudok. - Felelte neki Tivadar.

- Illetve nem érdemes délre elmenni. Ott van Szuliami városa. Akkora a szekta befolyása ott, hogy minden lakos akár önszántából felnyomna vagy megölne minket. - Tette hozzá Audolf.

Tivadar azt is elmesélte a többieknek, hogy Rártár Rár hogyan szerezte a jelenlegi szállását. Réges régen az egy falu volt, melyben csendes és nyugalmas élet honolt. Károly apja is abban a faluban lakott. Egy nap, a banditák odajöttek és minden

lakosát lemeszárolták a falunak. Ezt nem kérte a szekta, pusztán csak kegyetlenségből tették, mint még sok más dolgot.

Bergfinn egy rizikós de működőképes tervet eszelt ki:

- Emberek! Van egy jó ötletem. Feltételezhetjük, hogy ha még él a herceg, akkor egyből megölik, ha megneszelik, hogy ki akarjuk vinni onnan így a frontális támadás nem működik. Öltözzön hát be valaki egy banditának majd kopogjon be. Amint bekopog és kinyitják neki az ajtót, mi kiugrunk a közeli bokrokból, bemegyünk és kimentjük a herceget.

A többiek jó tervnek ítélték ezt meg. A bandita szerepét Tivadar fogja játszani. Szerencsére az egyik lovon, amit elvittek volt ilyen szerelés mindennel együtt. Még karimás kalap is volt. A többiek mivel rengeteg bokor volt észrevétlenül a kapu előtti bokrokba tudtak bújni.

Tivadar magabiztosan a kapu elé lovagolt, majd hangosan azt mondta:

- Engedjete be! Hírt hozok a Jonávai polgármestertől! - Azt hihették a többiek, hogy magabiztos pedig ez távolabb sem lehetett volna az igazságtól. Tivadar Fél: Nem tudta, hányan vannak a banditák és hogy azok egymást mennyire ismerik. Végül a tervük bevált. A nagy kapu kinyílt és egy törpe alak volt ott: maga Rártár Rár:

- Gyere fiam beljebb. Mesélj, mi hírt hoztál a polgármestertől. - Tivadar bement a tessékelésre és a kapu elkezdett becsukódni. Gergely mit sem gondolkodva kiugrott a bokorból és még épp, hogy észrevétlenül be tudott menni a kapun mielőtt az teljesen bezárult. Csak ő jutott be, de szerencséjére nem vették észre mert a kapun belül nem voltak egyből örök.

Rártár Rár felkísérte Tivadart a privát szobájába. Tivadar fejébe megfordult, hogy megöli a haramiát, amikor egyedül volt vele, de rájött, hogy nem ez a küldetés célja és valószínűleg ő se jutna ki innen ha azt megtenné. Közben a vezér kérdezte:

- Szóval? Mi hír onnan Jonávából?

- Nem sok. - Felelte Tivadar. Nem tudta hirtelen mit mondjon, nem hitte volna, hogy eljut addig, hogy a vezérrel beszéljen, ezért ki kellett találnia hihető híreket:

- Egy kisebb lázadó csoport tűnt fel Torag felől éjszaken a város falaktól. Meg akarják dönteni az uralmát a polgármesternek. Ha van időtök, nézzetek rá.

- Áh, szóval megint visszajöttek a kis vakarcsok. Ránézünk, persze. - Ezek után még volt egy elnyújtott beszélgetésük Tivadarral. Közben Gergely feltérképezte a helyet. A felső emeleten meg is találta a börtönt egy darab őrral. Az őr szerencsére aludt de olykor felhorkant. Gergely is kitervelte a szökési tervet. Gyorsan elviszi a kulcsot, kiviszi a herceget és a közeli ablakon kiugranak egy szépnek tűnő bokorba. Amint elvette a kulcsot, az őr ébredni kezdett. Gyorsan odaszaladt a ketrechez majd elkezdte kinyitni. A herceg és katonája felébredt:

- Hát te jöttél el értünk? Bátor vagy.

- Igen, de csendben legyetek. Ki kell ugranunk a folyosó végi kis ablakon. Fél perc se telt el de már kint voltak. Az őr pont akkor ébredt fel, amikor már ugrottak. Az őr gyorsan odament az ablakhoz és kiabált:

- Megszöknek! - Sajnos senki nem hallotta meg a kiáltását. Úgy gondolta, hogy utána kell ugrania minden áron. Le is ugrott, de sajnos találkozott a végzetével, amikor a herceg katonái késekkel és kardokkal várták a bokorba. Tivadart is elengedte közben Rártár Rár azzal, hogy vigyen vissza fontos információt a polgármesternek illetve azt is mondja meg, hogy intézkedik. Kint aztán megint csoportba gyűlt a csapat. A

herceg így mondta:

- Köszönöm barátaim, hogy nem hagytatok a sorsomra e átkozott helyen. Különösen neked, Gergely. Nem hittem volna, hogy velünk maradsz és nem menekülsz el azon az éjszakán. Így hát vissza mentek Frederik szállására, ahol a maradék lovat már felpakolták vízzel és étellel. Károly az indulás előtt elmondta Krull búcsúztató beszédét:

- Te, ki a legigazabb és bölcsőbb voltál, reméljük jó helyen vagy. Vigyázzon rád az Úr és onnan fentről adj nekünk segítséget. Ámen.

10.1. ábra. Szuliami, a szekta fővárosa, vagyis annak a bejárata a sivatag felől.

11. fejezet

A nyugati szél

A kis csapat immár a herceg vezetésével már harmadjára is túl volt a hídon. Fontos volt, hogy Szuliami és a banditák közötti síkság fele menjenek, mert ott a lovak kevésbé fáradnak el. Már csak négy napjuk volt eljutni az égi láncig, amit a szekta fel akart robbantani. Amikor beértek a sivatagba, találtak egy pár sziklát melyből folyt a víz és egy oázist alkotott. Úgy döntöttek, hogy ott megtelepszenek, mert már a víz is fogytán volt és nem tudták, mi várja őket Tauruszon így azzal is terveztek. Le is telepedtek. A távolból látták a forgószeleket amik nyugatabbra voltak. Keletre pedig Szuliami város tornyait lehetett látni.

Amikor a sziklákhöz értek, hogy vizet merjenek maguknak, a sziklák elkezdtek mozogni és megszólalt egy harsány mély hang:

- Kik vagytok! Imádkozzék az, aki ide jön és téves hiteit ide hozva felzavarja ezt a helyet! - A kis csapat összehúzódott. Végül a herceg vissza kiáltott:

- Mi békével jöttünk. Régi hazánk felé megyünk csak épp, hogy lepihentünk. Te ki vagy? Mutasd magad! - Ez után a kövek közül elő bújt egy szikla színű lény: egy hatalmas, szürke skorpió.

- Én vagyok a Muzál, a révész a holtak és élők világai közt! Egykor én vigyáztam erre a paradicsomra de idejöttek mindenféle népek a csákányaikkal és szekereikkel és végig tiporták ezt az oázist. Azóta a viharok is erősebbek lettek. Ami maradt belőle azt őrzöm. Halál mind azokra akik lerombolták e szép paradicsomot. - A herceg erre gondolkodott, majd megértően válaszolt:

- Mi nem azok vagyunk akinek gondolsz. A mi hazánkat is elvették tőlünk és most azok az emberek tartanak vissza onnan, akik idejöttek a csákányaikkal. Mi nem akarunk háborút, se az oázisodnak ártani. - A Muzál erre megrázta a fejét és ezt válaszolta:

- Ezt tudom és nem is rólatok beszéltem. Csupán figyelmeztetlek titeket, hogy jönni fognak értetek és miattatok ide is el fog látogatni a szekta. Tudom, miért mentek Tauruszra. Kívánom, hogy hozzátok el a békét és az igazságot azzal, hogy újraélesztitek a királyságot. De óvakodjatok a gonosztól és annak a jó és rossz tudásának kincsétől! Mit ott leltek, nem biztos, hogy fel kéne használnotok és hatalmatokat gyarapítani. Most pedig menjetek a földemről! Egy órán belül utánatok fognak jönni. Elég lesz nekem azokkal bajlódni. - Ezt követően a csapat úgy tett, útnak indultak megint. Nem akarták a Muzált még jobban idegesíteni. Ahogyan vissza néztek, valami furcsa jutott az eszükbe: ki az a Muzál? Honnan tudja, hogy jönnek utánuk.

11.1. ábra. Az oázisban megfordult egy érdekes fa is amely kaktuszt termett ágain.

Eközben Rártár Rár és pár csatlósa valóban utánuk vágatott. Észrevették a nyomait és egyenesen utánuk mentek. Mikor meglátták a sivatagot, ők is leszálltak a lóról. Szerettek volna inni a vízből, mikor is morajló hangot hallottak. Rártár Rár felkiáltott:

- Ki az? Mutasd magad! - A kövek alól ismét előjött a nagy lény:

- Én vagyok a Muzál, a révész a holtak és élők világai közt! A lelketekbe néztem és kicsit sem tiszta. Távozzatok erről a szent helyről vagy örökre kárhozzatok el! - Erre Rártár Rár csak nevetni tudott.

- Mit akar ez a nagy féreg? Hallottátok ezt? Ez minket fenyegetett! Társaim, lóra és hozzátok a pisztolyaitokat. Leszámolunk vele.

Erre mindegyikük felpattant a lóra és ki amivel tudta, megpróbálta a Muzált lefogni. A Muzál erre ollójával fellökte az egyiket, akire ráesett a saját lóva és meghalt de végül a lasszókkal sikerült leszorítaniuk. Amikor a Muzál már látta, hogy nem menekülhet, az égre nézett és így szólt:

- Uram, lásd! A te szolgád vagyok és visszatérek hozzád. Az én rossztevőim bírāja egyedül te vagy így bíráld őket szíved szerint. - Ezt követve földrengés következett. A Muzál alatt egy nagy lyuk nyílt meg, ami elnyelte őt, az oázist és a banditákat. Eközben a csapat elérte az égi láncot. Már látták, viszont azt is látták, hogy egy nagy árok veszi körül melybe a szekta karókat állított, hogy ne lehessen bejutni. Azt is látták, hogy egy bejárat van, egy felvonó híd amelyre egy nagy létszámú őrség vigyáz.

- Ez így nem lesz jó. A nyers erő ide nem elég. Ki kell találnunk valami jó tervet, ha be akarunk jutni. - Mondta a többiek felé gondterhelten Tivadar.

Most Gergelynek jutott eszébe valami:

- Megvan! Ha ide hozzák a rabokat bányászni, akkor öltözzünk be raboknak. Tivadarnak úgy is van bandita ruhája. Feltételezem azokat ide beengedik. Hát csinálj úgy, mint ha mi lennénk a rabok és hoznál be minket. - A többiek gondolkoztak, végül a herceg szólalt meg:

- Úgy veszem észre, hogy más lehetőségünk nincs, be kell jutnunk oda minden áron. - És így is tettek. Az őrök beengedték őket minden probléma nélkül. Könnyebb volt, mint hitték. Már csak pár méterre volt tőlük az épület. Egy őr volt ott, akit gyorsan leütöttek, nehogy szólhasson másnak róluk. Amikor bent voltak, mindannyian elámultak. A régiék azért, mert pont olyan szép volt az égi lánc, mint emlékeztek, az újak pedig azért mert mennyire gyönyörű volt. Az épület belülről templomszerű volt. Rengeteg oszlop volt, rajtuk tele írás. De ott volt az, amiért jöttek, a kapu. Nem tudták, ezután mi lesz. Azt sem, hogy amikor a világ megtudja, hogy visszajöttek, hogyan reagálnak majd rá, de egyesével mindannyian beléptek.

12. fejezet

A rég feledett hon

12.1. ábra. Taurusz fővárosának kapuja.

Hát újra itt vannak. A herceg egész úton hűvös hangulatú volt de most ő is elérzékenyült. A vörös, ércben gazdag föld. A nagy sziklák, kristályok mind visszahozták a rég nem látott hon érzését. A kettős sínrendszerek, ami itt volt még kilométerekről is látszott. De itt nem állhattak meg. Mindannyian tudták, hogy a szörny még életben lehet. Mostantól csendesen szirttől szirtig osontak, egészen Tor-malag-ig, a régi Tauruszi fővárosig. A kapuja és annak a falai mind úgy voltak mint régen. A trón is ott volt, változatlanul. Az évek kopása mit sem változtatott rajta. A műhelyek, az arany, a többi érc. Mind ott volt. Csak egy dolog hiányzott nekik. Egy olyan dolog, amire számítottak, hogy ott lesz: A szörny.

- Talán elment. - Mondta Anna.

- Badarság! Ezt itt mind!.. Senki nem hagyná itt. A szörny tudta, hogy itt rengeteg arany és tudás van, azért jött ide! Mi is azért vagyunk itt! A talizmán is eltűnt! Itt kell lennie valahol. - A herceg már elveszítette a türelmét, amit eddig oly folytonosan gyakorolt. Most kétségbe esetten azt kereste. A talizmánt, ami végtelen tudást és hatalmat ad neki. Ekkor Audolf toppant be a trón szobába lihegve:

- Felség! A szörny, a kertben van! Meghalt. - Erre aztán mindenki oda sietett. Körbeállták a szörnyet. Valóban nem mozgott, nem lélegzett, semmi. A talizmán ott hevert a szörny előtt. De hogyan halt meg? Ki ölte meg? Volt valami más fura is. A szörny előtt a talizmán alatt egy emberi csontváz volt. Tanakodtak, mi a megoldás a rejtélyre. A megoldást végül Tivadar hozta meg. Körbejárta és alaposan megkopogtatta a szörnyet, majd visszajött a szörny elejéhez.

- Barátaim, ez nem egy élőlény. Sose volt az. Ez fémből van úgyhogy csak is ember csinálhatta. Ilyen technológiát még nem láttam, de meg vagyok győződve, hogy ez egy jármű volt. Meg is találtam a bejáratát. A szörny hátán van egy ajtó. Ott belül még több csontvázat láttam. Feltételezem, miután elűzték a lakosokat, összevesztek, hogy kié legyen a kincs vagy a talizmán és végül egymásnak estek. - A többiek gondolkodtak. Vajon tényleg ez lenne a magyarázat? Vajon már év tizedek óta lakatlan az egész bolygó? Talán. Az emberek nagy része elhitte a dolgot, de a herceg nem:

- A talizmán bölcsességet ad! Kizárt, hogy meg akarnák ölni azt, akinek tulajdonába van.

- Nem király, tévedsz. A talizmán csak okosabbá tesz, bölcsébbé nem. Azt az embernek magának kell megtalálnia a lelkében. Ami a gyilkolást illeti, a hatalomért mindig is ölték az emberek. Téged és a vérvonaladat csak azért nem ölték meg, mert a néped tisztelt. Egy tolvaj nem tisztel senkit, még a bajtársát sem. - Válaszolta Károly.

A most már III. Dávid király mit sem törődött a beszéddel. Nyakába vette a talizmánt és így szólt:

- Ezúttal majd minden másképp lesz. Visszahozzuk a nagy királyságot amit mindenki ismer és újra mi leszünk a világ legnagyobb érckereskedői. Nem győzhet le minket egy pitiáner szörny se pitiáner banditák.

Ezt követően mindenki tudta, hogy mi jön. A kertben volt egy nagy olaj medence, amit régfeledett technológiával föl lehetett gyújtani és kioltani. Ez a medence jelezte azt, ha új király választatott. A medence olyan nagy volt, hogy Taurusz felől is lehetett látni, ha égett. Ha meggyújtják, tudták, hogy mi lesz. Rengetegen jönnek majd ide elvenni azt, ami az övéjük. A szekta valószínűleg háborút fog indítani ellenük és talán senki nem jön segíteni. Tudták, hogy ez egy nehéz döntés de be kell gyújtani. Csak ez legitimizálhatja a királyt és a régi-új királyságot.

Most mindenki a fegyverraktárba szaladt. Felvették a régi edzett acél páncélokat, élezett kardokat és töprengeni kezdtek. A legjobb választás az volt, hogy egy óriásbarikádöt építenek a fő épület és sínek elé, hogy az esetleges ostromoktól megvédjék magukat. Károly vezetésével egy kristályokból és nagyobb kövekből készült barikádöt emeltek fel. A herceg és Tivadar az olajhoz ment és begyűjtötték azt. Ahogy a tűz végig terjedt a horizontjukon, Tivadar ilyesmit mondott:

- Kibújt az oroszlán a pajzs alól. Ki tudja mi vár rá most s ki tudja, hogy lesz-e segítség.

Az új király szemügyre vette a kincstárat és érceket és könnybe lábadt a szeme. Tudta, hogy ha Toragból visszatér a népe és kap segítséget akkor ő lehet az egyik leghatalmasabb ember a világon pedig az úton tanulhatott volna. Nem volt itt már Krull se, aki tanácsot adhatott volna neki.

13. fejezet

Három sereg

Megtörtént az, amit tudtak, hogy fog. A népek elkezdtek özönnleni. Toragból az egykori Tauruszi lakosok leszármazottjai elindultak az égi lánc felé. A király kiállt a barikád tetejére embereivel és őreivel. Az égi lánc Tauruszi oldala felől már végre látott embereket. Azok az emberek fehér zászlót tartottak magukkal de páncélt viseltek. A védők sajnos rájöttek addigra, hogy azok a szekta katonái voltak. A szekta élén Szurár hadvezér állt diplomataként. Amikor odaállt a barikád elé, elkezdte monológját:

- Halljátok, hitetlenek! Ha már a királyotoknak nem ad elég bölcsességet a talizmán arra, hogy ne gyűjtsa meg a jelző tavat, talán jobb lenne, ha nem tulajdonolja. Adjátok át a talizmánt és hódoljatok be vagy seregünk leigázza az egész királyságot! Mi tulajdonoljuk az égi lánc Jaszku beli oldalát. - Ezt befejezván az önteltségtől elmosolyodott és keresztbe tette a kezeit, így várva a király választ. A király kiállt a barikád legszélére, hogy a hadvezér a legjobban láthassa:

- Inkább a halál, mint hogy a szektának behódoljunk! Ha annyira biztosak vagytok a győzelemben, hát gyertek vagy pusztuljatok a szemem előtt! - A hadvezér erre elkezdett nevetni de már nem sokáig, mert hirtelen mindkettő fél meglepetésére egy ismeretlen lovas delegáció tört át a portálon őket pedig a régi királyságból leszármazóak és visszatérni akaróak követték. A lovasokon kék és aranyos páncél volt, zászlajukon hal volt. A kövér, nagy bajszos vezető leszállt a lóról és delegációját a sápadt képű Szurár delegációja mellé parkolta majd meghajolt:

- Király! Engem talán nem ismersz de apád segítsége nélkül a királyság ahonnan jövök nem létezhetne. Gróf Skarmall vagyok Hjalmarból és felajánlom lovagjaim segítségét abban, hogy ezt a sötét barbár népet elpusztítsuk és megvégyjük a királyságot. A Jaszku felén levő égi láncról már elűztük a szektát, felajánljuk a segítséget minden további védelemben!

- Ne higgyétek, hogy ennyivel vége! Vannak még bajtársaink a nyugaton! Visszajövök egy akkora sereggel, hogy ebből a helyből kő kövön nem marad! - Reagálta le kétségbeesetten Szurár és ezt követve hátra ment delegációjával, vissza az övéihez messze.

- Köszönöm bajtársaim, hogy az enyéimnek megadtad a lehetőségét, hogy hazatérjenek. Most azokhoz szólok akik az enyéim! Habár a szörny halott és a királyságot visszaszereztük, a legnehezebb rész még előttünk van. Ma a szekta hadvezére közölte, hogy a teljes megsemmisülésig fognak ellenünk harcolni. Ezt azért teszik mert, mert mi vagyunk az ép ész és tudomány utolsó védőbástyája. Így hát mindenkit arra buzdítok,

hogy a saját tudását beleölve segítse a királyság védelmét a harcban! Bátorság bajtársaim! - Ezt a néptől éljenzés fogadta. Órák alatt rehabilitálódtak a visszatérők. A gazdák akik hozta állatokat, növényeket magukkal újra fellendítették a kopár síkon a gazdaságot. Új földek, eső és víz elosztó rendszert tákoltak. Kapáikkal rengeteg földi gyökér növényt kapáltak ki, ami ezen a bolygón az elsődleges étel volt, hogy katonáiknak ételt juttassanak a tálba. A király végignézte az egykori mérnöki gyárat és ott már azt látta, hogy készülnek az ostromgépek és nyílpuskák. Végig tekintett a barrakokon. Mindenki aki tudott harcolni annak a kezében íjat vagy kardot talált. Végig tekintett a kovácsműhelyeken és elégedett volt. Fűjtattak a fűjtatók és csörrentek a kalapácsok. A hadsereg is megszerveződött Károly vezetése alatt. Hjalmar katonái a falon kívül álltak fel lovasaikkal, hogy onnan küldhessék az áldást a szektának. Szépen lassan látták a távolban, hogy a szekta ezres légiói átjönnek az égi láncon, szervezkednek majd rohamoznak. Gergely a palotán belülről csak nyilak süvítését és sikoltásokat hallott onnan. Kinézett és azt látta, hogy a szekta első légiója belefutott egy nyíl záporba. Ezt követően örvendeztek a kint lévő csapatok. Amikor egy kis időre abbamaradt az ostrom, Gergely valami érdekeset vett észre. Frederik gyorsan kiosont a kertbe, ahol a szörny teste volt. Gergelynek gyanús volt Frederik viselkedése, ezért utána ment. Amikor kiért, Frederik ott ált a szörny háta mellett. Gergely megkérdezte:

- Miért jöttél ide. - Frederik megfordult és unottan mondta.
- Egyszerű, itt ez a gép. Ezzel az enyém lehetne a talizmán egyszer és mindenkorra.
- Mégis miért csináltad ezt? Hát nem azért jöttél velünk, hogy a királynak segíts?
- Eredetileg úgy volt, igen. Hitttem valamennyire benne. De most valahogy túl jól megtetszett az, hogy tovább élek és okosabb leszek, a semmiért. Ha megszerzem a talizmánt én leszek minden idők legerősebb és leghatalmasabb embere. Hiányozni fogsz, Gergely. - Ezzel a mondatával együtt be is lépett a szörny belsejébe és elkezdte működtetni. Gergely futott a trónterembe, hogy figyelmeztesse a többieket de akkor már ők is tudták.

- A szörny! Felébredt! - Kiáltották kinnről. A király erre kinézett és amit látott, szörnyű volt. A szörny valahányszor becsapódott a földbe, tucatnyi ember maradt ott. Lángja megint úgy fénylett fel, mint akkoriba amikor elsőnek látták de most az esély itt volt. Rengeteg katona volt a kültéren. A király nem sokat foglalkozott semmivel, felvette a páncélját, kardját és rohamot indított a szörny ellen. A nyílpuskák nem csináltak ellene semmit de újra és újra sortűzt rendelt el a szörny ellen. Tivadar, Gergely és a többi mérnök a gépterembe szaladt. Ott terveztek dolgokat. Végül az egyik mérnök így érvelt:

- Ha észrevettétek, akkor a szörny úgy repül, mint egy madár. Ha meg tudnánk dobni egy elég nagy kővel, akkor lehet, hogy összezavarodna és becsapódna nyílegyenesen a földbe és lehet, hogy onnan vége lenne a rémnek. - A mérnökök neki is láttak egy nagy csúzli építésének. Felhasználták pillanatnyilag az összes gumifonalat de építettek egy olyan csúzlit, amit száz méterre is ki lehetett húzni. Tivadar odahívta az egyik katona osztagot, segítsenek kihúzni a csúzlit. Előtte megnézte, merre repül a szörny a legtöbbször és arra irányította be a fegyvert. Lövedéknek egy közeli kupola darabot használtak, aminek a felemeléséhez húsz ember kellett. Amikor ez megvolt és kihúzták a csúzlit, Tivadar elmondott magának egy utolsó fohászt:

- Uram, add, hogy találjunk. Ha nem találunk, végünk van. De mi bízunk a te igazságodba, becsületedbe és nagylelkűségedbe mert mi vagyunk a te hű szolgálid.

Ámen. - Majd kiadta a parancsot:

- Tűz! - A katonák erre sorjában engedték el a lövedéket és a gumit és ugrottak el az útjából. Senki sem tudta ezután mi lesz, hogy egyáltalán ki tudják e lőni a nagy darabot. Végül a darab felgyorsult és felszállt. A szörnyet ezt mit sem érdekelt és ez volt a veszte. A szörny egyik szárnyát eltalálta és letépte a kupoladarab és ezzel elveszítette az irányítást majd a közeli hegybe csapódott. Éljenzés árasztotta el a levegőt de olyan sok volt a sebesült és a halott, hogy hamar abba maradt. Amikor Tivadar és Gergely ki ért szörnyű dolgot láttak. A király és rengeteg katonája meghalt. A lángtól talán vagy a szörny folyamatos ütlegetésébe, ki tudja. Az előbbi nyakába ott lógott a talizmán, az átkozott talizmán.

14. fejezet

Megosztott csapat

Skarmall és Tivadar tárgyalt, hogy most mi legyen.

- A király meghalt, de még nem adhatjuk fel. A temetéssel is várnunk kell, először a szektát kell legyőznünk!

- Nem. Tárgyalnunk kell velük! Így is eleget szenvedett a király népe. Így, hogy meghalt pedig a hitüket is elveszítették.

- Te tárgyalnál azokkal a barbárokkal? Mindannyiunkat megölnék!

- Igen. És bízok benne, hogy ők sem akarnak konfliktust. Csak a talizmán miatt voltak itt. Csak azt akarták, hogy az tűnjön el mert szerintük az a gonosz és lassan kezdem úgy hinni, hogy igazuk van. Mellesleg, ők is elég embert veszítettek, nincs okuk itt tartani a katonáikat tovább. - Erre Skarmall igen csak elgondolkodott.

- Nem bánom. Egy próbát megér. - Össze is hívták a tárgyalást a barikádok előtt. Mindenki visszahívta addigra a katonáit. Végül megérkezett Skarmall, Tivadar Taurusz népét képviselve és Szurár a szektát képviselve. Az utóbbi kezdte a beszédet:

- Tudom jól mi történt. Kémeim jelentettek mindenről. Én figyelmeztettelek titeket, hogy a talizmán nem kerülhet a király kezébe, igazából senkiébe se. Én hajlandó vagyok abbahagyni a háborút ha utána sebesültjeinket elláthatjuk a városotokba és a talizmánt megsemmisítjük. - Válasza után Tivadar beszélt.

- A talizmán elpusztítása már nem kérdés. A mi oldalunknak is elég szenvedést okozott. A hatalomvágy és irigység amit ez a tárgy okoz, számomra is felfoghatatlan. Taurusz népe hajlandó a fegyverszünetre, ha utána megsemmisítjük a talizmánt. Ezek után a szekta elhagyja az égi lánc mindkettő oldalának a területét. Nem az övéjük, nem is tulajdonolhatják tovább.

- Nos ez méltányosnak tűnik az én oldalamról. - Válaszolt Szurár.

- De ne feledjétek, ha akármikor megközelítitek a városainkat, nem látunk szívesen még akkor is, ha a talizmánt már megsemmisítettük. - Így született a megállapodás.

Napokkal később a békeidőben Tivadar visszatért a trónterembe, ahol a többiek is voltak.

Elmesélte a többieknek, hogy most új király lesz és hogy a szekta most békén hagyja őket. Nem lesz semmilyen megtorlás a részükről. Azt is elmesélte, hogy az új király valószínűleg azok közül a Tauruszról leszármazó csapattagokból lesz egy, aki túlélte mivel a király vérvonala megszűnt és nem akarják, hogy Toragból küldjenek királyt.

- Végül mi lett a talizmán sorsa? - Kérdezte Gergely.

- Azzal sincs már gond. Mivel nem tudtuk a mi módszereinkkel megsemmisíteni

így bevittük az óceán közepébe és bedobtuk a vízbe. - Felelte Tivadar.

Gergely nem tudta felfogni, hogy a hatalomvágy ennyire el tudja vakítani az embereket. Frederiket is megtárgyalták. Tivadar szerint Frederiknek a kezdettől is ilyesmi tervei lehettek. Az is lehet, hogy ő küldte rájuk a barbárokat. Gergelyt, Annát, Károlyt és Tivadart Taurusz népe vendégül látta. Azt mondták, addig maradnak amíg nekik jó. Károly nagyon megszerette a helyet. Fel is kérték, hogy legyen ő a hadvezérük és neki igen tetszett a felkérés így hát ott maradt. Anna és Gergely csak a temetésre maradt ott és úgy tervezték, utána hazautaznak. A temetésre rengeteg ember eljött mindenhonnan. Nagy de szomorú ceremónia volt ez Taurusznak de tudták, hogy miért adta az életét. Tudták, hogy a tiltott tudást csak az szerezheti meg teljesen, kinek közben a lelke megromlik és nem tulajdonolhatja azt örökké. A búcsúszóbeszédet Skarmall Gróf tartotta:

- Mert én is tudom, milyen elveszíteni a hazát és milyen egy uralkodót elveszíteni. Te, aki visszahozta a fényt az emberek szívébe, áldozatod sose lesz elfeledve. Néped legyőzte a szörnyet és visszaszerezte hazáját. Ezt néked köszönhetik. Légy boldog odafent és nézd, hogyan gyarapszik királyságod, melyet te szereztél vissza. - A beszédet éljenzés követte. Tivadar még egyszer kinézett, de bent maradt. Nem tudta, hogy maradjon vagy menjen. Végül ő is inkább itt maradt. Az új királynak kellett egy ember aki bölcs és tapasztalt volt és erre őt kérték fel.

Jó egy vándor, fáradtan már.

Kire talán e vidék vár.

Csak egy távoli folt maga.

S sóhajt, mily távol a haza.

Őt küldték, mert ő kiváló

S egyiküknek se hiányzó.

A bátor, jó, erős, vitéz.

De most gyenge, ahogy kinéz.

Elvándorolt a hazából,

S már rég messze a határtól.

Nincs senki ki gondolna rá

Nem volt aki visszahívna.

Családja sincs, se barátja.

Bekergették a magányba.

Cimborája az lett maga.

S mit most hall, a magány dala.

E dal mi dölyföt ad neki.

Mely érzéseit elfedi.

"Ha! Elég vagy te egyedül!"

Erre gondol szüntelenül.

15. fejezet

Visszatérés

Végül Gergely hazatért Annával együtt a városukba. A város majdnem ugyanolyan volt, mint ahogy otthagyta azt. A polgármester aki ott volt, még mindig a szektát kedvelte politikai irányítójának. Háza megvolt, ugyan a kertje kicsit begazosodott, de az nem volt a világvége. Barátai nem felejtették el, hiszen csak pár hónapra de meg voltak lepve, mennyire megváltozott Gergely. Nyílt, szabadtéri oktatásokat tartott vívásról és a tudományok műveléséről. Olykor mesélt a kalandjáról is amibe habár nem ő volt a legjobb se a legokosabb, mégis hasznát vették sokszor. Nem változott az idő gyorsan. A demagógia ugyan ott maradt a városban de évekkel később jöttek a hírek, hogy a szomszédos városok kiűzték a szektát és neves egyetemeiket is újra nyitották. Évek múltán már azért Gergely városába is lehetett érezni a változás szelét. A polgármester nyomásra lemondott, helyére Tivadart választották meg aki felvirágoztatta a várost és az oktatást. A régi közeli obszervatóriumot is restaurálták és Hjalmar népével is újra megnyitották a kereskedelmet. Az emberek talán olykor úgy tűnnek, hogy direkt választják a sötétséget és a tudományellenességet viszont ez korántsem igaz. Ha van egy demagóg aki elégszer ismételi egy hazugságot akkor azt a nép igaznak fogja találni. Szerencsére ez fordítva is igaz. Ha van egy vezér aki megmutatja, hogy van más is, hogy van jobb is akkor arra hallgat a nép.

Talán nehéz a tanulás, a változás de ha az emberek elég energiát fektetnek bele akkor ki tudnak jönni a sötétségből.

15.1. ábra. Gergely szülővárosa negyven évvel később. Bevezették az esti világítást és egy új egyetemet nyitottak a főtéren. Ott, ahol egykor Gergely is tanult.